Akbaba

F. K. Gökay, Yeni Türkiye Partisinin açılışında : "Bu mutlu günümüzün İstanbul fethine rastlayışı uğurlu bir tesadüftür" dedi.

Üçüncü Fatih!

Not : "İkincisi Yassıada'da!"

Yılın Üçüncü Zengin Çekilişine katılmak için tasarruflarınızı 10 Ağustos akşamına kadar Türkiye İŞ Bankasında toplayınız!

9 Milyon tutarındaki 1961 ikramiye plânının 6 Milyonu henüz talihlilerini bekliyor.
Önümüzdeki çekilişte:

2 adet

Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apar…
Ap…
Ap… …iresi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi
Apartman Dairesi

15 adet

100.000 LİRA
100.000 LİRA

25 adet

5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
…LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA
5000 LİRA

25 adet

1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
…LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA
1000 LİRA

ve 3300 adet ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Türkiye İş Bankasına emanet edilen tasarruflar senenin en zengin ikramiyelerini kazandırabilir... ve üstelik % 6,5'a kadar faiz getirir.

Türkiye İş Bankasındaki tasarruflarınızın, vadesiz hesaplarda her 200 lirasına, vadeli hesaplarda her 100 lirasına ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşideden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu şubeden öğrenebilirsiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 717

FAAL. 159

SAHİP VE BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Ercan Matbaası

Kapak baskısı : Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 483 — Yıl : 38
15 Haziran 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kime oy vereyim?..

1950'de Demokrat partiye akan oyları kabataslak sınıflıyabiliriz: Memurlar, köylüler, geriler diye... Ama topuna tek isim vermek daha doğru: Bıkkınlar!..

Yirmi yedi yıllık az sorumlu tek parti iktidarından kim bıkmaz?.. Onun zenginleri olacak elbet.. Onun gözdeleri olacak elbet.. Onun zorbaları, onun şımarıkları olacak elbet!..

İnsan, gün olur yirmi yedi yıllık karısından, kocasından bıkar. Kaldı ki, bu iktidar, yıkılan imparatorluğun yerine kurulan yeni Türkiye iktidarı idi. Yıkılan imparatorluk demek, yıkılan saray, yıkılan Babıâli, yıkılan Medrese, yıkılan tekke demekti.. O kadar da değil.. Hani fes?.. Hani sarık?.. Hani çarşaf, hani peçe, hani dört karı? Hani Arap harfleri, hani karabaş tecvit, hani fodla?.. Bu kadar küskün, ilk denemede bir iktidarı al aşağı etmeğe yeter de artar bile!

Şimdi bu tek partinin karşısına çıkmış, yalana sınır tanımıyan demagogları düşününüz: Köyde buğdayı pahalı alacak, şehirde ekmeği ucuz satacak demagogları!

Halk!.. O inanmaya, o aldanmaya susamış halk, acıkmış halk, bir iktidar değişikliği ile, eski çağlar insanı gibi göklerden kudret helvası yağacağını umuyordu.

Biz, o günlerin sorumluları ile o günlerde hesaplaşmış insanlarız. Şimdi sorgu hakkı bizim değil, Yassıada'nındır. Haaa, bir de o günlerde ağız açamıyan fırsat gevezelerinin!

Asıl üstünde durulacak konu nedir, bilir misiniz?.. Onu, yazıma başlık yaptım: Oyumu kime vereyim?

Karşımızda, C.H.P.'den başka, üç parti var: Millet partisi bir, Adalet partisi iki, Yeni Türkiye partisi üç.

Hepsinin kadrosu, elbet gözlerinin içine ümit ile baktığımız seçkin insanlarla dolu. Ama bir tane, evet, evet, iki değil, bir tane, bir tanecik Devlet adamı var mı?.. Milletler arası yakınlıklar, uzaklıklar üzerinde kafa yormuş, memleket idaresinde uzun yılların tecrübesinden -ne uzunu?.. Kısa yılların tecrübesinden- geçmiş Devlet adamı?.. Ben böyle bir insan tanımıyorum. Tanıyan varsa parmak kaldırsın!

Bir deneme hevesi, on yılda neye mal oldu, görüyorsunuz...

27 Mayıs'ın karşısına bir tek tehlike çıkmıştır: Ağızlarını karanlık uçurumlara açmış boş kasalar!

Halk Partisinin, kutsal bir kıskançlıkla biriktirdiği altınlar, daha dün rehinden kurtarılmağa ve kurak topraklarımıza bir yıldız yağmuru gibi yağmağa başladı... Siz söyleyiniz, yeni bir tecrübeye verecek borçlarımızdan başka nemiz var?

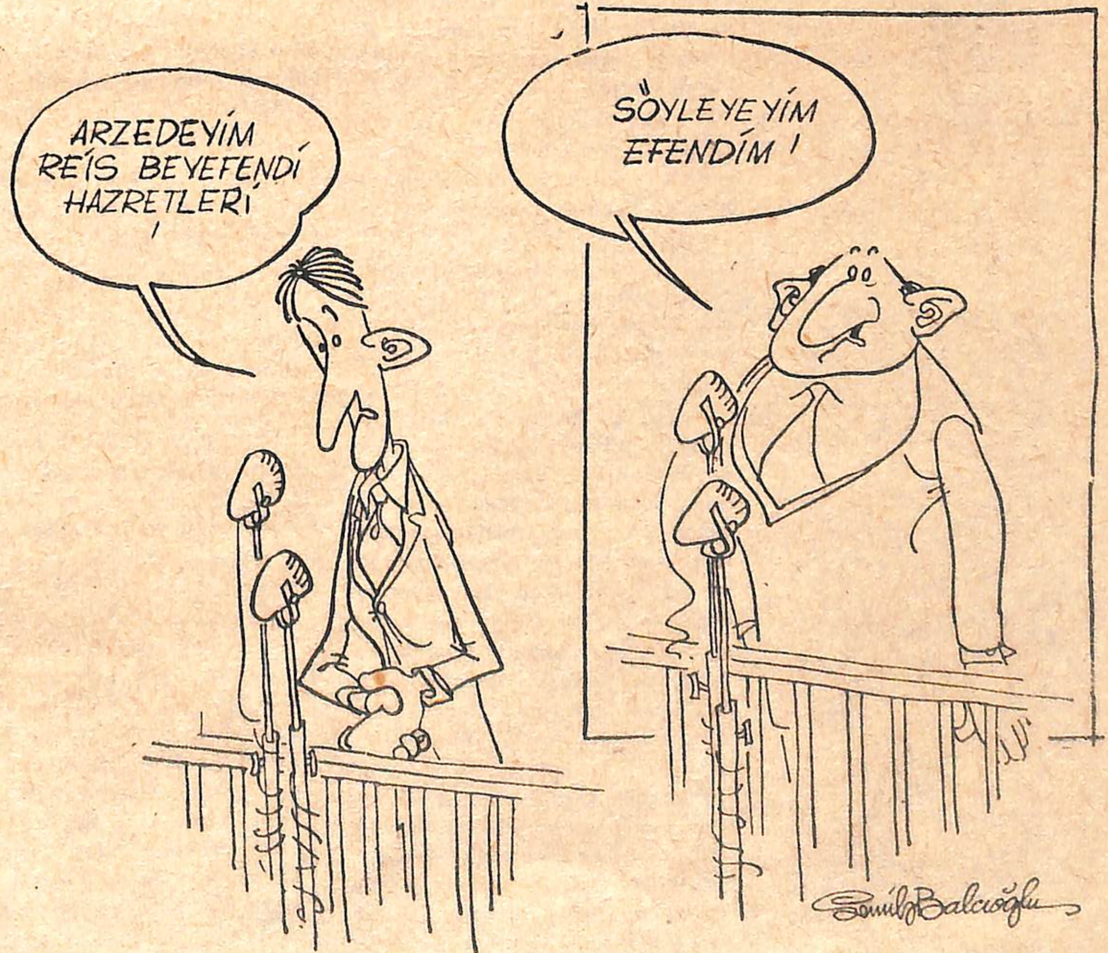
Seçim gününün havası içindeyiz artık. Lûtfen hafızanızı yoklayınız: Bunca basın toplantısı, bunca bildiri, bunca demeç arasında insana varının ufuklarını açan tek söz işittiniz mi?

Yeni partilerimizin borazancı başıları, ellerinde tek nota, tek marş çalıyorlar: C.H.P.'ye hücum marşı!

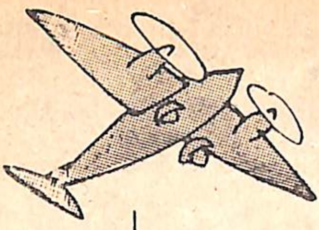
C.H.P.'ye hücum, bir eğitim plânı, bir tarım plânı, bir bayındırlık plânı mıdır?

Hayır; hayır: Seçim sandıklarının başına yalnız fikir meş'alelerinin aydınlattığı bir yoldan, önümüzü göre göre yürüyeceğiz. Karanlıklar içinde sendeliyenlerin ardından değil!

Yusuf Ziya ORTAÇ

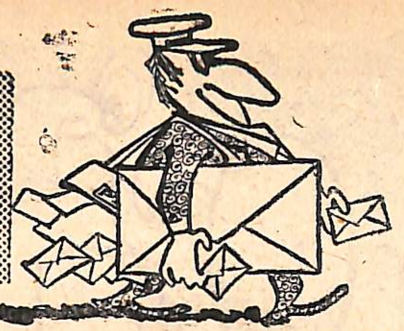

Menderesçi! Yaylâcı!

Ankara Mektubu

Nimet Arzık

İnşirah yolu

Bu seferki Ankara mektubu, gerçekte İstanbul mektubu. Birkaç gün için İstanbuldayım...

«İnşirah yolu» Etillerden başlar, kıvrıla kıvrıla Bebeğe iner. İnerken «inşirah verir» insana, çıkarken... yokuşu çok çetindir de, insan «aman sonu gelsin» den başka, bütün düşüncelerden boşalmış yürür...

İnerken, dik duvarlardan tepe takla sarkan arslan ağızları sizi selâmlar, köşeden kenardan gelincikler size baş kaldırır. Eğik kalpaklara benziyen küçük ahşap evler önünüzde çapkınlaşır... Serin çeşmeler damla damla akar.. Bir de Boğaziçi her an gözünüzün altına serilidir, mavili mavili, pullu pullu, masallı masallı... Ohhhh!..

Çıkıştaydık. Göremiyorduk bunları. Nefesimizi idareyle meşgulduk. Güneş «âdilâne» tepemize vuruyordu. Bir taksi, zangadak yamacımızda durdu.

— «Abla, çıkarayım».

Bindik. Araba gar dedi gur dedi, yanıklık kokuları saça saça. Uçuruma yuvarlanmaktan ödümüz patlıyarak ilerledik, bir hamle yaptık ve küt, bu sefer karşımıza bir Amerikan çavuşunun otomobilinin burnu çıktı.

Çavuşun kolunda aslan ağzı renginde bir parça dikiliydi. Parçanın üstünde «army» işliydi makina atkısıyla. Yanında karısı vardı, ortalarında oğlu. Çavuşun gözleri soluk mavi ve hissizdi, karısının da, çocuğunun da... Bir solukluk ve hissizlik havasındaydılar. Kadının dişleri gazoz şişesi kapağı açmağa müsaitti.

Çavuş sert bir jestle şoförümüze geri gitmesini anlattı. Çok dardır İnşirah yolu. Bizimki elle, dille geri giderse tâ Bebeği boylamak zorunda kalacağını, halbuki muhterem çavuş 5-10 metre gerilerse, yolun açılacağını, uzun uzun aktarmağa kalktı. Beriki hoyrat hoyrat kıpırdanmağı reddetti. Koluyla direksiyonu kavrayıp, kollarına abanıp uyur gibi yaptı. Burada inadını, tersliğini ortaya dökecek sebep yoktu halbuki...

Dişleriyle gazoz şişesi açma arzusu veren karısı, adamın kabadayılık damarına basıyordu: «No, no, no» diyerek, Fazla meyve suyuyla beslenmiş küçük oğlan taş bebek gibi tepkisizdi. Nihayet bizim şoför «yapma be abi» leri öylesine sıraladı ki, çavuş su aygırları gibi homurdanarak geri çekti uzuun arasını...

— «Abla kendi memleketinde de böyle mi?»

— «Bilmem»... Bilmem dedim ama biliyordum. Böyle olamazdı. Cemiyet bırakmazdı. Böyle ancak Etilerden Bebeğe inen «İnşirah» yolunda olabilirdi. Bu ufak bir vakadır. Bu ufak vakalar sıklaştı. Büyükleri de. Adam ezmeler, kurşunlamalar... İki erimizi bir deniz kıyısında vuran çavuşlar da, böyle soluk, böyle mavi, böyle hissiz gözlüydüler muhakkak. Kimin ikaz edilmesi gerekiyorsa edilsin sıkıca...

İnşirah yolu o gündenberi, denize inerken bile bana inşirah vermiyor!..

Bir dakika paşam!

Özel kalem müdürleri bütün ziyaretçilere düşmandırlar. Bütün ziyaretçiler de özel kalem müdürlerine. Biri diğerini lüzumsuz bir sed, diğeri de onu yorucu, traşçı fasilesinden sayar...

Geçen gün Ahmet Tahtakılıç, Gürsel Paşanın yanındaydı ve tam bir saat çıkmadı. (Özel kalem müdürü küplere binip biniyordu). Nihayet memnun, «pırıldak» çıktı ve ilk işi:

— «Sağ olsun Paşa» dedi, «beni bir saat tuttu. Tam müsaade alacağımda, başka bir şey anlatmağa geçiyordu tatlı tatlı»...

Özel Kalem müdürü:

— «Hadi canım» dedi, «o lâfı kesmiştir. Sen bir dakka Paşam, bir şey anlatacağım diye bir saat herkesin iflâhını kesmişsindir»...

İşte böyle özel kalem müdürleri ziyaretçileri çekemiyorlar. Ziyaretçiler de özel kalem müdürlerini... Bir ata sözü vardır: Misafir misafiri çekemez. Ev sahibi de ikisini çekemez!..

Nihayet

Gazeteler yazdı: Beynelmilel Fişmekân Basın Cemiyeti, Ahmet Emin Yalman'a bir altın kalem armağan etmiş.

Pek memnun olduk. Üstad nihayet yetmişinden sonra kıymetli bir kaleme sahip olabildi!..

İlhan SELÇUK

Ölme eşeğim ölme...

Abdülhak Hâmid'in bir sözü var: «Biz söyliyen değil, söylenen bir milletiz»... Doğruya dayanan, müşahadeye yaslanan. İçe işliyen bir söz bu...

Geçen gün biri, plânlama dairesinin konusunda, ağzını açmış, gözünü yummuş, söyleniyordu... «Hep gençleri alıyorlar. Yetişmemiş genç kabiliyetler de bulunmalı, fakat onlar ihtiyat kuvvetleri olmalı yetişmemişleri yanında. Sadece yetişmemişleri almak (hem de 1500 lira 2000 lira maaşla, galiba hazrete dokunan maaşların tutarıydı en çok), plânlama dairesinin ancak 10 sene sonra işe yaramağa başlıyacağının delilidir... Zaten biz hep böyleyiz... Birini vekil yaparız, ilk demecinde bize ne der biliyor musunuz? «Evvelâ öğreneceğiz... sonra vekillik edeceğiz». (Bunu kimin dediğini hatırlıyor musunuz?..) Bu bize ne demektir biliyor musunuz?» Ölme eşeğim ölme, yoncalar bitsin de seni trifille besliyeyim» demektir...» (Trifil bir yaprakmış, bir çiçekmiş!)

Bu kadar şirin şekilde neticeye bağlıyarak «söylenme» hoşuma gitti. Ben plânlama falan dairesini unuttum, garip demeçler vereni de, aklımda sadece: «Ölme eşeğim ölme, yoncalar bitsin de seni trifille besliyeyim» kaldı...

Biz o trifille beslenmeğe alışığız da!

Babamızın çiftliğine yabancılar girdi!

Bazı demokrat hanımları var, kendi hallerinde, üzgün, hayatla mücadelede... İnsan kendilerine sempatiden başka birşey duymuyor. Aile reisinden mahrum bir evin hali, (aile reisi ne kadar hoyrat, huysuz, ihmalcı olursa olsun) hazindir.

Fakat bir kısmı, her türlü sempatiyi gönülde, dudakta kurutan cinsten... Mütecaviz, kinli, sekter.

Bunlardan bahsederken çok espirili İstanbullu bir hanım şu formülü buldu: «Babamızın çiftliğine yabancılar girmiş» dercesine bir hal takınıyorlar.

Formül cidden bir buluş:

«Babamızın çiftliğine yabancılar girmiş»!..

Vay densiz yabancılar!..

Nimet ARZIK

Sinek savaşına uçaklar da katılacak! (Gazeteler)

ÇEŞNİCİ BAŞI!..

Yazan : İlhan SELÇUK

Bu kadar sık zehirlenme vakası bırakınız Hilton gibi turistik otelleri, polis romanlarında bile yoktur, bırakınız polis romanlarını, Şekspir'in piyeslerinde bile yoktur.

Bir tarafta Belediye memurları neler buluyorlar: tavanda sinek kâğıtları, buzdolabında postallar, mutfakta hamamböcekleri, küflenmiş ve kokmuş etler... Diğer tarafta haşmetlû otel müdürü gazetecilere:

— Bir sabotajdan şüpheleniyoruz... diyor.

Hangi sabotaj bay müdür? Siz pislikten şüphelenin. Hem bu pislik öyle kolay kolay rastlanan cinsten pislik de değil. Tıpkı rokoko devri saltanatının dantelâlı pisliği gibi, lüksün pisliği, ihtişamın pisliği, züppeliğin pisliği...

Tarihler yazar: Pek yakın bir çağa kadar milyonlarca insanı gütmüş, akıl almaz dümenler çevirmiş kralların çoğu pisti. İpekli ve sırmalı elbiselerinin içinde ne su yüzü görmüşlerdi, ne de sabun. Sarayları, hele mutfakları göz kamaştırıcı bir zenginliğin saltanatı ortasında leş kokardı.

Pekiiy, bu Hilton dediğimiz zat kimdir? Bir kral... Otelcilik kralı. Mağrıp'tan maşrık'a kadar çeşit çeşit saraylara, türlü türlü malikânelere sahip bir mülkün taçsız kralı... İstanbul Hilton bu gizli iktidarın merkezlerinden bir taneciğidir. İki cihanın incisi güzel İstanbulun en göz alıcı yerine dört köşe kurulmuş bir saraydır. Sessiz halıları, yüksek salonları, karagöz barları, şadırvanları, havuzları, şark bahçeleri, lâlezarları, ipek şalvarlı, kadife cepkenli, sırma pabuçlu kahveci güzelleri, uşakları, hizmetçileriyle tam bir saray... Ve işte bu sarayda yalnız bir şey eksik: Çeşnicibaşı!..

Çeşnicibaşı, kralın, padişahların yemeklerinden ilk lokmayı tadan adamdır. Diyelim o gün saray mutfağında âlâ tarafından bir süğlün kızartması pişirildi. İnsanın burun direğini sızlatan buram buram nefis bir koku. Taam gümüş tabaklar içinde sunulur:

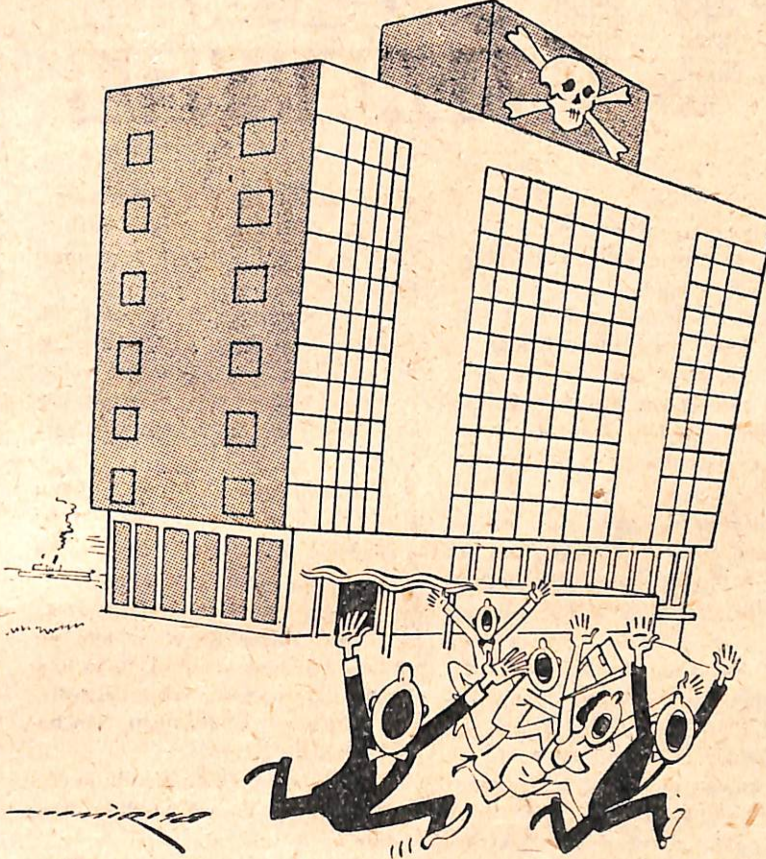
— Hadi bakalım çeşnicibaşı..

Ne yemeğin nefaseti, ne salçanın manzarası çeşnicibaşının korkudan kurumuş damağını sulandıramaz. Azrailin soğuk nefesi ensesinde ürpermektedir. Titriye titriye ilk lokmayı ağzına atıp zorla yutar.

Eğer çeşnicibaşı nalları havaya dikerse, bilin ki, suikast var, yemeğe zehir katılmış.

Eğer çeşnicibaşıya bir şey olmazsa buyurun sofraya...

Şimdi bizim Hiltoncuların yapacakları ilk iş, saray geleneklerine uyarak bir çeşnicibaşıyı mutfağa yerleştirmek. Eğer bunu yapamazlarsa, korkarım Emekli Sandığı'na bir iş daha düşecek: Hilton'un bitişiğinde bir de «Cenaze levazımatı» mağazası açmak!

Müşteriler — Can kurtaran yok mu?...

YAZISIZ !

SUYA ÇİZGİLER

Yazan : Yaşar ÖZEN

Standard

Film yıldızı Kim Novak, Dominik diktatörü Turjillo'nun oğlu general Rafaeli tebrik etmiş.

Diktatörler de bir çeşit artist sayıldıklarına göre, birbirlerinin halinden anlıyorlar demektir.

Yalnız aralarında ufak bir fark var. Bütün diktatörlerin çevirdiği filmler aynıdır ve sonları ekseriya facia ile biter.

Sinekleniyoruz

Tanin gazetesindeki bir şehir haberinin başlığı şu: «Belediye sinek mücadelesini kaybediyor.»

Hemen kolları sıvayıp, mücadeleye biz de katılalım, zira sinekler belediyeye bir üşüştü mü, canı yanacak olan, İstanbulda oturanlardır.

P...... ler!

İstanbul'da on yedi muhabbet tellâlı geçen gece sanatlarını icra ederlerken polisler tarafından enselenip dilenciler kampına götürülmüşler.

Doğrusu şaştık kaldık; dilenciyle, muhabbet tellâlının ilgisi ne?

Biz, ilgililerin yerinde olsak, kampa ötekileri, yani zamparaları götürürdük.

Zira yalvararak, çekişe çekişe pazarlık ederek ekmek peynir ister gibi kadın isteyenler onlardır.

Şeker hastası

Yassıada'da sorgusu yapılan Himmet Ölçmen, Adnan Menderesi işaret ederek:

— Şeker gibi adam, demiş.

Galiba öyle, zira D. P. grupu da hastası olmuştu!

Altın kalem

Pirimiz, üstadımız Ahmet Emin Bey, «Hürriyetin altın kalemi armağanını» bizzat Os lo'ya giderek almış.

Hürriyetin altın kalemini, üstad güle güle iyi günlerde kullanır inşallah.

Her şeyin ilkinde, ufak da olsa aksaklıklar yapılıyor maalesef.

Gelecek yıl, bu armağanın ismini «Hürriyetin gümüş kalem armağanı» diye hemen değiştirmeli.

Zira insanın aklına ister istemez, acaba bu altın kalem, hürriyet için en az savaşmış, en çok susmuş gazeteciye mi veriliyor gibi ters düşünceler geliyor.

Nasıl gelmesin ve nasıl gelmez ki, çünkü sükûtun altın olduğunu hep biliyorsunuz.

Nutukçu FAZLI

ADNAN VELİ

SPOR - TOTO bayii Fazlı efendinin evinde toplanmışlardı. Hafız Hanım boynunu bükmüş, Fazlı efendinin gözünün içine bakıyordu. O, epice konuştuktan sonra kadın:

— Kuzum Fazlı efendi, dedi. Artık benim bu ricamı kırmıyacaksın.. Ben ne yapıp yapıp, bizim damadı mebus yapmıya niyet ettim. Eksik olmasınlar, partiden de destekliyeceklermiş. Söz vermişler.. Yalnız ki, bu hafta Eminönü kongırasında iyi bir nutuk söylemesi vâcip olmuş. Oğlan iki gündür kafamın etini yiyor. Kendisi nutuk yazmasını beceremiyormuş. Banâ dedi ki «Fazlı amcaya git. İyi bir nutuk yazdır. Onun kaleminden bal damlar. Harcı masrafı neyse veririz.» diyerekten beni yolladı. Sen, bunca gün görmüş adamsın Fazlı efendi kardeşim.. Şu bizim oğlana gümbür gümbür bir şey yaz da, oğlan mebus olduktan sonra biz de bunun altında kalmayız helbet...

Fazlı efendi ensesini kaşıyordu:

— Yazmasına yazarız evvel Allah.. Yalnız nutukta neler söyliyeceğiz?.. Yani ben o partinin programını bilmiyorum da onun için sordum...

— Bizim oğlan da bilmiyor. Ama ne zararı var... Sen Demokratların vaktinde de öyle nutuklar yazardın. İşte onlardan olsun... Biraz değiştirerekten yazsan da olur.

— O eski Demokrat nutuklarından mı istiyor damadın?..

— Valla nasıl olsa olur, dedi. Yalnız ki güzel lâflar olsun içinde...

— Güzel lâf kolay... Bende zaten o eski nutukların suretleri de var. Bazı yerlerine bakar alırız. Senin damadın iyi okuyup yazma bilir mi?...

— Aaaa, ne demek?... Gazeteyi eline alınca çatır çatır okur. Bazı ecnebiye lâflarında biraz kekemeliyor ama, türkçesi, hani kâtip Türkçesidir.

— Anladım da, benim yazdıklarımı kolay okuyabilir mi demiye getirdim...

— Çalışıp ezberledikten sonra niye okumasın amcası?... Kongıraya daha bir hafta varmış. Bir haftanın içinde, gidip meyhanelerde içki içeceğine oturup evde, eşek gibi çalışsın. Zaten kendisinin de havesi olduğu için bir haftada ezberler her bir şeyi...

— Peki öyleyse, yazması benden... Ama okumasına karışmam...

— Sen yaz da üst tarafı bize ait...

— Ne verebileceksin Hafız Teyze?.

— Ne mi vereceğim?.. Sen ne istiyorsun kardeşim?...

— Elli liranı alırım . Ama radyo nutku gibi de nutuk yazarım sana...

— Ay vallahi çok istedin Fazlı efendi kardeşim... Bunun harcı masrafı ne ki?...

— Sen benim yazacağım nutku bilmediğin için böyle söylüyorsun. Ama yazıp da sana okuduğum vakit, bak nasıl ağzının suyu akacak?.. Neden dersen ben bu işi altı sene yaptım...

— Biliyoruuum... Zaten bildiğim için de sana geldim ya... Sen 57 seçimlerinde Hayati ile Müşerref'in kocasına da nutuk yazmışsın...

— Hangi Hayati, hangi Müşerref.. Ayol ben Enver Kaya'nın bile nutuklarını yazmış adamım. Daha başkaları da var ama, yemin ettirdikleri için şimdi söyliyemem. Sen bana bırak bu işi...

— Öyle ama Fazlı efendi kardeşim, elli lirayı da çok istedin... Kırk iyidir...

— İdare etmez Hafız teyzeciğim... İdare etse seni kırar mıyım?...

— Pekâlâ... Yirmi beşini peşin al da, yirmibeşini de oğlan mebus olduktan sonra veririz...

— Sana bir kolaylık yaparım. Kırka yazıp hepsini peşin alırım... Hem de bak içine ne lâflar sokuşturacağım. 1947 de İzmir'de söylenen bir nutuktan parçalar da koyacağım...

— Aaaaa, akıl öğretmek gibi olmasın ama, 1947 nin lâfları artık bayatlamamış mıdır?..

— Bizde bazı lâflar vardır ki onlar hiç bayatlamaz hemşire... Bundan sonra daha yirmi sene geçse, o lâflar gene kullanılır...

— Ne lâfıymış o?...

— İnsan hak ve hürriyetleri... Ondan sonracığıma köylünün alın teri... Daha başkaları da var...

— Hah işte o lâflardan yazıver Fazlı efendi kardeşim...

— Sen şimdi bana bırak... Ben bir şeyler çırpıştırayım. Eğer eksik bir şey kalırsa, sen de hatırlatırsın..

— Peki öyleyse... Haydi besmeleni çek de başla...

Fazlı efendi tükenmez kalemi eline alıp, çabuk çabuk yazmıya başladı. Hafız Hanımın iki arkadaşı Çökerekçi Zinnur ile Şahende hanım da olup bitenleri dinliyorlar, lâfa hiç karışmıyorlardı. Fazlı efendi biraz sonra bir sigara yaktı. Dumanını yana doğru üfliyerek, başını kaldırmadan yazdı. Ötekiler merakla neticeyi bekliyorlardı. İkinci sahife dolduğu vakit, Fazlı efendi bir nefes cigara daha çekip doğruldu:

— Okuyayım mı bir sefer?... dedi...

— Oku ya... Ağzın dert görmesin işallah...

Fazlı efendi yazdıklarını okumıya başladı:

Çok muhterem ve sayın delege arkadaşlarım,

Burada, bu çatının altında müşterek bir heyecanla toplanmış olduğumuz için ne kadar memnun kaldığımı anlatamam. Partimizin iktidara namzet bulunduğu şu günlerde teşkilâtlanarak ana çekirdeğimizi teşkil etmek üzere bütün hazırlığımızı tamamlamış bulunuyoruz. Artık partimizin çekirdeksiz olmayıp, resmen çekirdekli bir hale geldiği inkâr kabul etmez bir hakikat olup yakında memleket hizmetine gireceğinden şüphemiz olmamalıdır.

Değerli delege arkadaşlarım,

Mâziye karışan yıllarda çok acı tecrübeler gördük. Bir sürü vaitlerle iş başına gelmiş olanlar vaitlerini tutmayıp hepimizi aldatmak suretiyle çok büyük hayal kırıklığına uğramak, memleket hizmetindeki cesaretimizi asla kırmaksızın bütün hızımızla terakki yollarında koşarak, muasır medeniyetler seviyesine çıkacağız.

Sayın delege arkadaşlarım!...

Kurtuluştan sonra memleketimiz büyük ve ciddi meselelerle yüzyüze, karşı karşıya, hattâ burun buruna gelmiş bir durumdadır.

Fazlı efendi, okumasını burada kesti. Hafız hanıma dönüp:

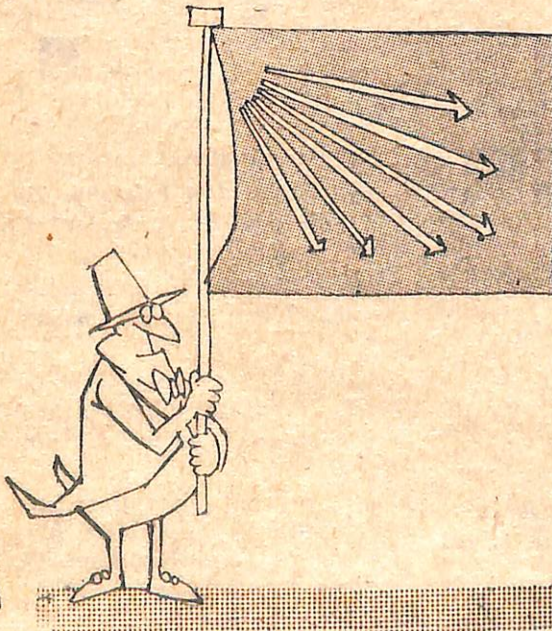
— Buraya kadar beğendin mi hemşire?... dedi...

— Allah senden razı olsun Fazlı efendi kardeşim... Yalnız bir yerine takıldım. Darılıp gücenmek olmasın. «Burun buruna geldi» diyorsun ya?.

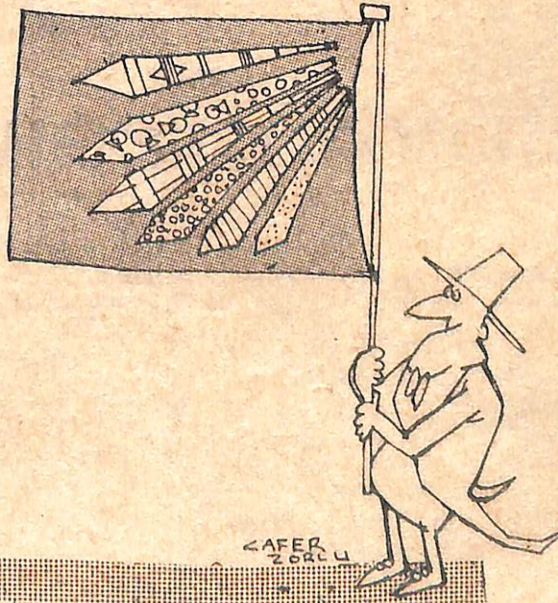
— Evet...

— Bana kalırsa o burunları çıkar.

C.H.P.'de hizipçilik :

Kravatsızlar...

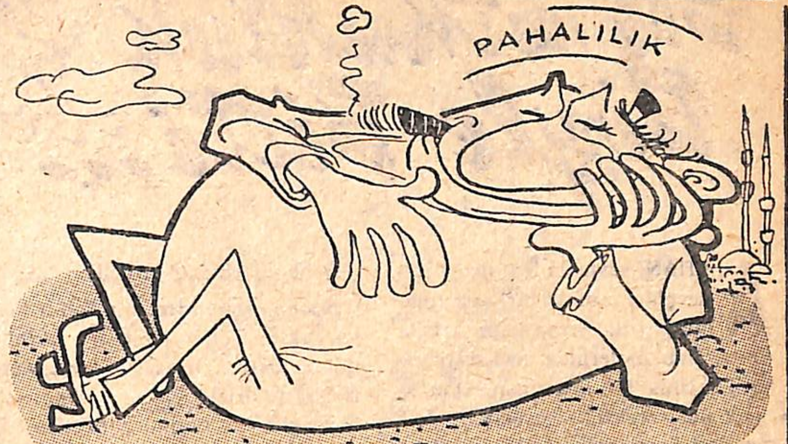
Kravatlılar!

Kırk Ambar

Semih Balcıoğlu

DİLENCİLER KAMPI TIKA BASA DOLDU...

BİR AĞA İSTANBULDA İSKÂN EDİLECEK

TÜRKÇENİN RESMÎ DİL OLUŞUNUN 684. YILDÖNÜMÜ KUTLANDI...

LOKALLER SIKI KONTROL ALTINDA

Çocuk daha tecrübesiz... Her işe burnunu sokmasın...

— Yok yok... O lâftan pek zarar gelmez... Yani demek istedim ki, ekonomik durumu kastediyorum tabiî...

— Haaa, öyle mi?... Öyleyse zararı yok... Aman Fazlı efendi kardeşim, o ekonomik durum Allasen zararlı bir şey olmasın...

— Merak etme sen hemşire... Ben ne yazdığımı bilirim...

— Haaa, dur dur, bak iyi ki aklıma geldi... O yazdıklarının arasına neler katacağını oğlan bir kâğıda yazıp da bana vermişti. Dur bakayım, nereme koydum? Hah, şu cebimde işte... Al bakayım Fazlı efendi kardeşim. Oğlan neler yazmış?..

Adam kâğıdı istemiyerek eline aldı. Kendisine akıl öğretilmesine içerlemiş bir halde okudu:

— Cigara fiyatlarını indirmek istiyormuş... Bunu geçelim bir defa hemşire... Cigara fiyatını indirmeyi ötekiler de istemişti. Sonunda ne oldu?... Ondan sonracığıma ne geliyor?... Haaa, bir de şeyi yazmış. «Tam demokratik düzen» demiş... Onu da yazacağız elbet... «Kabzımallara ölüm cezası» demiş. Demiş ama bu olmaz... Bizim memlekette kabzımal şarttır. Kabzımalsız işler yürümez... Tabiî senin çocuk politikada acemi olduğu için, neler söyliyeceğini bilmiyor. Bu lâflar olmaz... Söz temsili bak ben şimdi bir cümle koyacağım şuraya, nasıl ağızının suyu akacak...

— Ne cümlesi koyacakmışsın Fazlı efendi?...

— Bak diyeceğim ki, «Öleceğiz, fakat hürriyet mücadelesinden vazgeçmiyeceğiz.»

— Aaaa, ağızını hayra aç Fazlı efendi kardeşim... Körpecik evlâdım ne diye ölecekmiş?..

— Canım öleceğinden değil ki... Lâfın gelişi öyle söylenir... Şimdiye kadar bu lâfı Demokratlar da söyledi, Halkçılar da söyledi, Milliyetçiler de söyledi. Ama Hürriyet mücadelesinde bunların kaçı öldü yani?..

— Bak, vallahi, ne de güzel söylesin... İyi biliyorsun sen bu işleri... Aman çocukcağızım hürriyet mürriyet diye ölmesin de, ben başka şey istemem...

— Yok hanım yok... Lâf bunlar yahu... Sırtında yumurta küfesi yok ya... Kongrede söyler. İş ciddiye binince sıvışıverir... Bu meseleler hep böyle olmuştur. Sen particiyi Hürriyet için ölecek kadar enayi mi zannediyorsun yani?...

— Eh sen bilirsin Fazlı efendi kardeşim... Üst tarafını nasıl istersen öyle yaz...

Fazlı efendi, bir cigara daha yaktı. Nutkun devamını yazmıya koyuldu.

Adnan VELİ

Manşet dediğin..

Gazetelerde manşet çok önemli. Denilebilir ki, yazıyı okutan manşettir. Bazan öylesine fiyakalı manşetler atılıyor ki, gazetelerde, yazının tümünü okumaya hiç te lüzum kalmıyor.

1 Haziran günlü Akşam gazetesinde şöyle bir manşet:

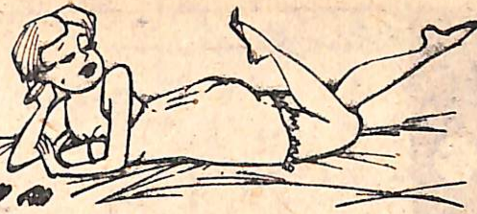
«Sinek Savaşında Belediyenin tek ümidi, vatandaşın avcılığında.»

Eh, manşet dediğin de böyle olur be birader!

Sinek avlamak bizim asıl sanatımız zaten.

Hüseyin KORKMAZGİL

Bir Tutkunluk Böyle Bitti...

AYHAN sevincinden uçuyordu. Sevgilisi ufak bir apartman bulmuştu. Artık kapı arkalarında, halı üstlerinde sevişmiyeceklerdi... Ufak bir apartman. Onu sıcacık döşiyecekti... sıcacık... Işık meselesi önemliydi... Işık tatlı olmalıydı... Işık «gezgiç» olmalıydı... Yani tavana kakılı değil... ışık... Oh ne mesuttu... Sanki kendisine bir saray hediye edilmişti de o, o sarayın kraliçası olacaktı...

Kendi kendinden utandı. Sevgilisinden hep şüphe etmişti, istemiyor, kıyamıyor diye... Şüphenin güzeli yoktur ki... Nasıl etmesin... Aylardanberi hep gâh: «Yedi mahalleyi dolaştım, o daire çok karanlık, bu çok çarşı içi, şu çok şehir dışı, öbürünün karşısında tanıdıklar oturuyor» gibi lâkırdılar işitmiş ve yalana yormuştu... O zamana kadar Necmi hep inek gibi kadınlara sahip olmuştu en olmıyacak yerlerde. Alışmamıştı böyle... böyle... artık nasıl diyelim, böyle inceliklere...

Küçük dairenin bulunduğu yere yaklaşıyorlardı. Adamın profili sıkıntılıydı. Ayhan o yük gibi sıkıntının sebebini anlıyamıyordu...

Necmi durakladı. Tabiî olmak isteyen bir tonla:

«— Antre o kadar güzel değil» dedi. «Odanın manzarası güzel.»

Ayhan sevincinden uçuyordu.

Necmi, anahtarını bir tahta kapıya soktu. Tahta kapının boyaları dökülmüştü. (Ortası bej boya, kenarı vişne çürüğü boya...) Tünel gibi, boru gibi bir antreden geçtiler. Ayhan herşeyi güzel bulmak istiyordu:

«— Oh» dedi, «Paris'teki «kav» ların antresine benziyor...» ve cesur cesur gülümsedi.

Birinci kata çıkıldı. Ayhanın kalbi hop hop hop atıyordu. Birinci katın sahanlığında eski bir tel dolabı, bir tencere, tencerenin içinde biraz yağı donmuş kıyma, kuru bir iklimin çatır çatır sertleştirdiği bir çift erkek pabucu vardı. Gıcır gıcır gıcırdayan dar bir merdivenden ikinci kata çıktılar. Necmi üstünün camı, bir «besleme» basmasıyla perdelenmiş kapıyı açtı:

«— Bak» dedi, «sokağın manzarasına, bütün kalabalık seyredilebiliyor...»

Görünmesine görünüyordu, koyu, hoyrat, gülümsemez bir kalabalığın toslaştığı sokak... Ayhan'ın gözleri dolmuştu: «Demek bana bunu lâyık görüyor» diye düşünüyordu... Yooo lâyık falan gördüğü yoktu adamcağızın. Pekâlâ buluşmalarına yarardı bu oda... Kapısı kapanıyordu. Penceresi perdeleniyordu. Dahası... uzun etmekti işi...

Ayhan yerin kıymıklı geniş tahtalarına baktı. İç acısını geniiş kara sıyrıklarda gezdirdi tozdurdu. «Demek doğru yoldan ayrılmamalı» diye düşündü «faziletten bile olmasa, hüsrana uğramamak için...»

Necmi Ayhan'ın tepkisini mübalâğalı buluyordu. Onu çok derinden yaraladığını hissediyordu. «Aman bu kadınlar» diyordu kendi kendine «işleri ne kadar büyütürler. Sadece beğenmedim dese olmaz mı?» Olmuyordu işte olmuyordu...

Oda dört metrekare üzerine dört metrekarelik bir odaydı. Mobilya olarak bir tek yatak vardı duvara dayalı. Yatağın üstünde çingene arabasından çalınmışcasına değişik parça parça basmalardan bir yorgan, yorganın üstünde kapkara bir telefon ve camların çoğu kırıktı. Kırıklar gazete kâğıdıyla geriliydi ve pal pal diye ses çıkarıyordu. Ayhan pencereye başını dayadı. Istırap bir heyelân gibi içinde herşeyi yıkıyordu.

Böyle pespâye ıstıraplar çekmemeliydi. Amma ıstırap pespâye miyim değil miyim diye sormuyordu ki...

Necmi'nin, iki kolu sarkıktı. Ne yapacağını pek kestiremiyordu.

«— Bu odayı neden beğendim biliyor musun?... Pencereden kalabalığı görmek seni ilgilendirir diye...»

Ayhan, «âşıklar, pencereden kalabalık seyretmek için mi buluşur?» diye acı acı güldü. Başını çevirdi, 4 senedenberi ilk defa karşısındakini olduğu gibi gördü. Sivri kulaklarına takıldı. Belirtili kalçalarında göz gezdirdi. Bütün «ucuzluğunu» gördü. İçinde soğukluklar esiyordu. Bu oda bütün bir seviyeydi. O güne kadar görmemek istediği bir seviye, bu oda bütün bir çevreydi, o zamana kadar tanımak istemediği bir çevre, bu oda sevgilisinin hakikî hüviyetiydi. Bizde maskelidir insanlar, ölecekleri güne kadar, belki ölümden sonraki saatlerde bile... Bir maskelerini sıyırırsanız, altından bir maske daha belirir... Bu oda bütün maskeleri birden sıyırmıştı...

Ayhan yavaş yavaş, bir hayali ürkütmekten korkuyormuşcasına kapıya yaklaştı. Ürkütmek istediği posası kalmış bir sevginin özüydü. Birinci katta, tel dolabı, yağı donmuş kıyma, sertleşmiş pabuçlar tekrar önüne çıktı. Daracık antreden geçti. Sokağın serinliğini yüzünde duydu. Ohhhh!...

İçinde bir can çekişme vardı. Ama biliyordu, geçecek, geçer. Dört sene, hiçbir ihanetin, hiçbir ihmalin, hiçbir kabalığın, hiçbir yalanın yapamadığını bu dört metrekarelik oda, bu değişik basma parçalarından yapılmış yorgan yapmıştı, ve bir tutkunluk böyle bitmişti, böyle bitmişti, tamamen bitmişti, boşluğu tercih edecek kadar bitmişti...

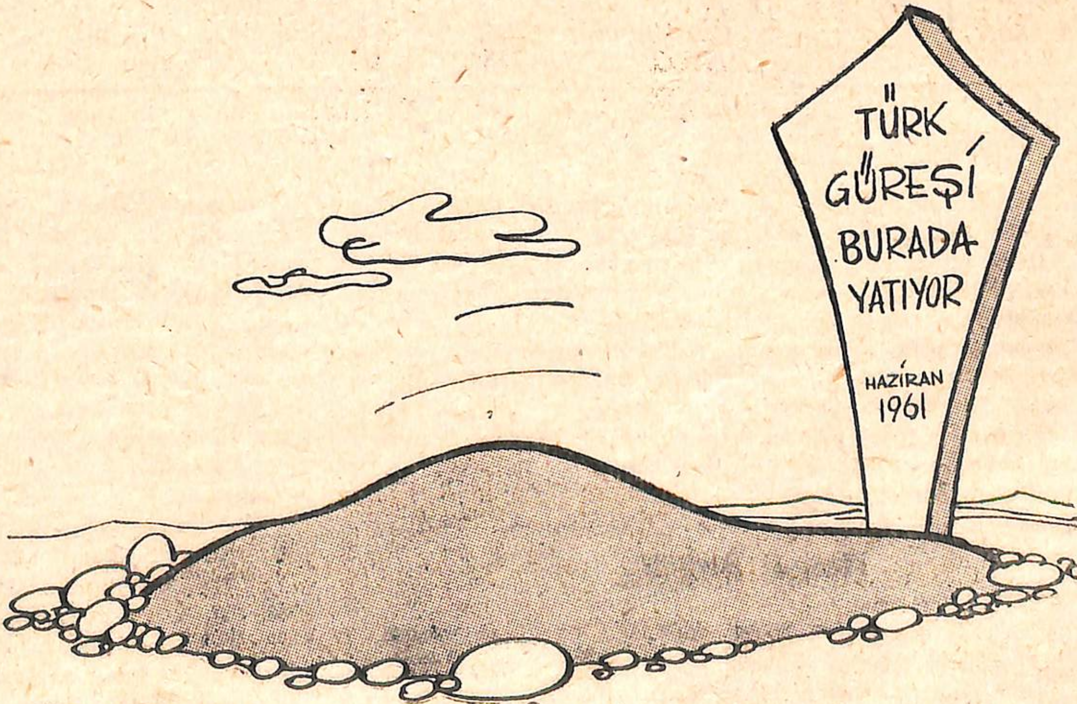
Onbeş gün Ayhan ne telefonlara cevap verdi, ne puslalara. 16' ncı gün «Artık beni aramayın» demek için telefona çıktı. 17 nci gün bir pusulayı geri çevirirken altına «Artık yapmayın» diye karaladı. Yirminci gün konuşmak ve el sıkışarak ayrılmak için, meşhur Garsoniyer'de buluştular ve...

Yirmi beşinci gün Ayhan'ı o çingene arabasından çalınmış yorganın üstünde «Ay hâlâ gelmedi» diye kıvranırken buldu.

Ve otuzuncu gün bütün hiddetler, tahliller, hakaretler yamalı yorganın yamalarında eridi gitti.

NİMET ARZIK

※

Radyofoto : Tokyo - İstanbul — AKBABA

Dayanamıyorum

Başhekim bir arkadaşına tımarhaneyi gezdiriyordu. Odaların birinde üç dört deli gördüler. Arka arkaya tutunmuşlar:

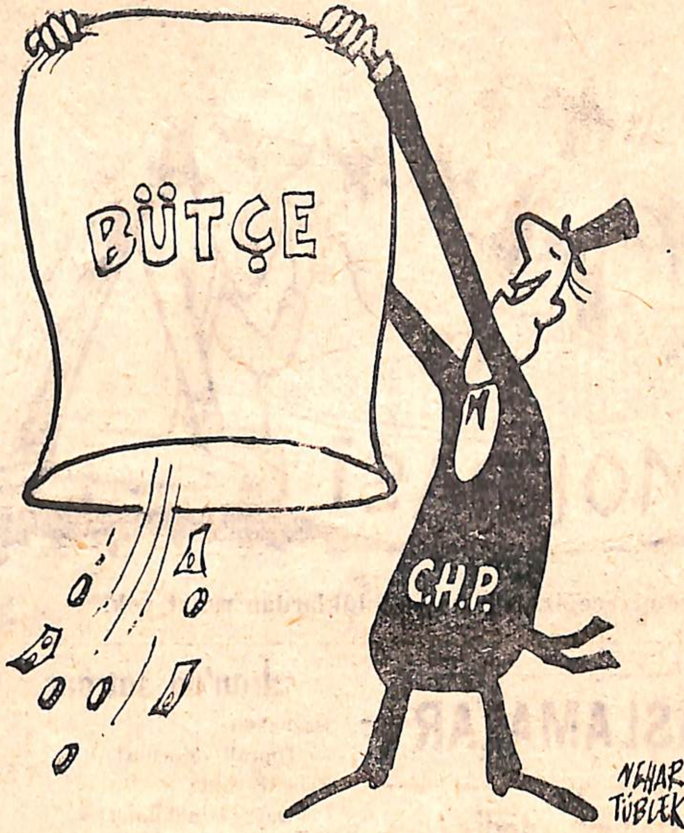
— Puf, puf, puf, puf, düüüüt.. diye tren taklidi yapıyorlardı. Biraz seyrettikten sonra Başhekim:

— Her gün bunları böyle görmek beni çok rahatsız ediyor... dedi.

— Elbette, insan bir tuhaf oluyor, üzülüyor...

— Yok, demek istediğim o değil, diye cevap verdi başhekim, lokomotifin çıkardığı dumana dayanamıyorum, fena halde öksürtüyor!

Suphi Baykam «Vergileri yüzde yüz indireceğiz» dedi!

C.H.P. — Sen sağ, ben selâmet!

Şair Ahmet Hâşim, bilirsiniz Bağdatlıydı. Ona dostları «Arap Hâşim» diye takılırlardı. O da, yalancıktan kızar, sahiden gülerdi. Bir gün her zamanki telâşlı neşesiyle:

— Ne olacak benim halim, dedi... Beş kere beş yirmibeş diyorum, karşımdakiler: «Hadi hadi, sen onu git te hacı fışfışlara yuttur» diyorlar.

Hâşim'in bu şakasını büsbütün de yalan sanmayınız. Biz rakkamlara karşı çok teklifsizizdir. Rahmetli Cevdet Kerim İNCEDAYI da Meclis kürsüsünde «Biz hesaba sığmayız.» dememiş miydi?

Randevularımıza bakınız; Dörtte der, altı buçukta geliriz. Eminönü'nde üçe beş kalayı gösteren saat, Karaköy'e vardığımızda beş dakika daha geri gitmiştir. Yolu Taksim'e doğru uzatırsanız, korkarım, meydan saati on dakika daha da geri gidecektir!

Şu meşhur on yılın bütün imarları, bütün kalkınmaları birer hesapsızlık şaheseri değil midir?

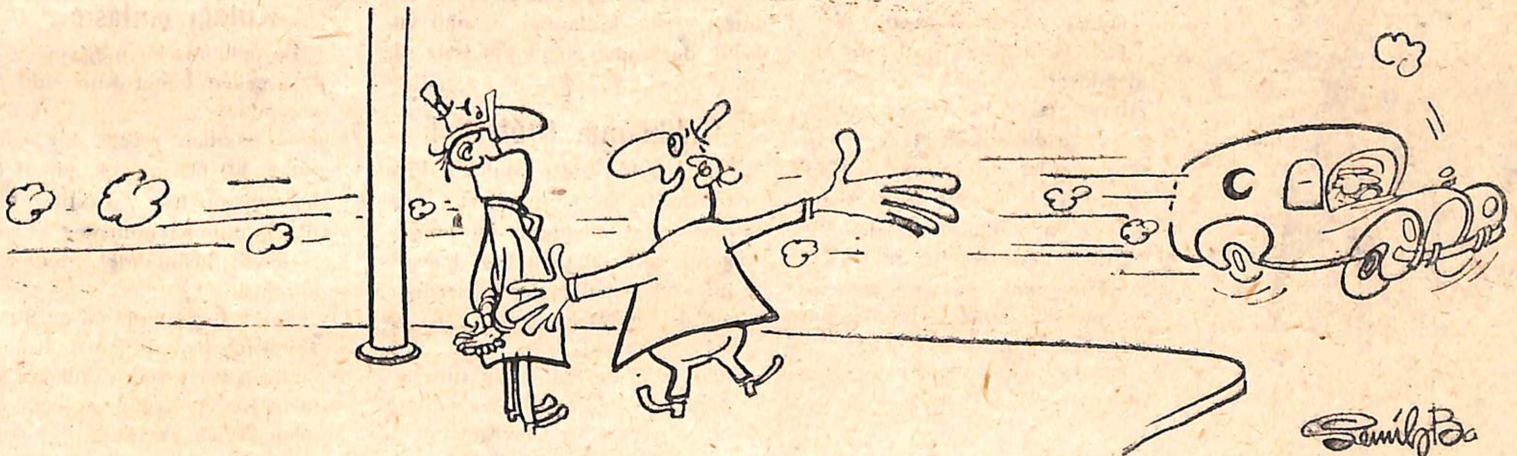
Gazetelerimizdeki ciddî makalelere, fıkralara, inceleme yazılarına bakınız; Türkiye'nin nufusu bir türlü birbirini tutmaz. Yirmi beş milyondan otuz milyona kadar iner çıkarız.

Basınımızın şu birkaç günlük yayınında bunun yeni bir örneğini görüyoruz: Buğdaya zammedildi!.. Kaç kuruş?.. Haaa, o belli değil işte!.. Kiminde beş kuruş, kiminde yedi kuruş, kiminde dokuz kuruş, kiminde de on!

Bunda yazacak, kızacak ne mi var?.. Rakkam, ciddiyetin ta kendisidir. Hiçbir şey, rakkam kadar hilesiz olamaz. İşte öfkemizin sebebi...

Biz, Meşrutiyet ilân ettik, Cumhuriyet ilân ettik, ne olur, bir de ciddiyet ilân etsek!

AKBABA

— Ooooo!... Hiltonun mutfağı açılmış!...

Cicim

Koca — Al işte, gene gömleğimin bir düğmesi eksik.

Kadın — Gene mi?.. Merak ediyorum doğrusu, eğer yeryüzünde kadınlar olmasa, erkeklerin kopmuş düğmelerini kim dikerdi?

Koca — Kadınlar olmasa erkeklerin düğmeye ihtiyacı olur muydu cicim...

Hilton'da!

Müşteri — Garson... Teşekkür ve tebrik ederim. Üç senedir bu lokantada yemek yiyorum, ilk defa bana bu kadar yumuşak bir biftek getirdiniz.

Garson — Tuh Allah kahretsin... Müdür beyin bifteğini verdik yanlışlıkla desene...

Müktesep hak

Yirmi yıllık bir evlilikten sonra ölmüştü adamcağız. Hem de ne yirmi sene... Kıskanç, cadaloz, musibet bir karıyla yaşamıştı.

Öbür dünyanın kapısında, meleklerden biri kalın bir kitap açarak, hesapladı:

— Cehennemde yirmi sene..

Adam terbiyeli bir tavırla şapkasını çıkardı:

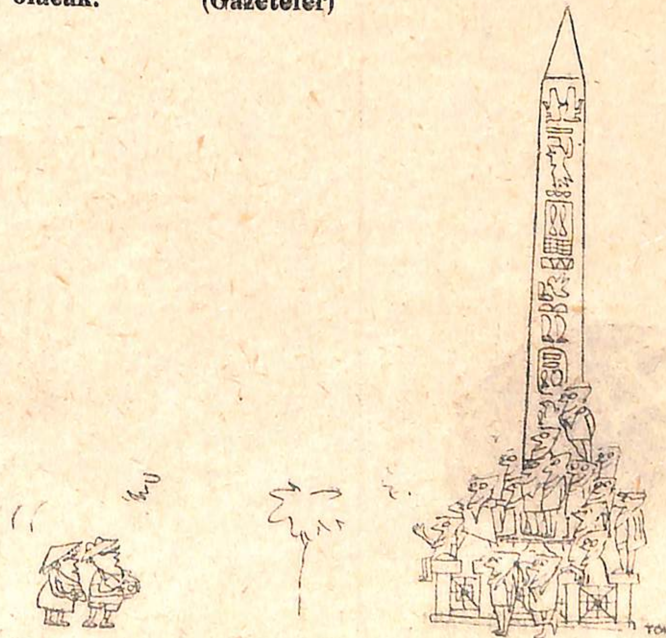
— Affedersiniz efendim, bundan evvelki yirmi sene sayılmıyacak mı?..

Kriminoloji

Profesör maktule bakıp hükmünü verdi:

— Yemeğini bitirir bitirmez katletmişler. Çünkü bir meyva bıçağı ile öldürülmüş!

Halk, turistlerle samimi olacak. (Gazeteler)

— Çek mister, bir hâtıra da bizden olsun!

Bayram vecizelerinden: «Demokrasi bir baldır. Kardeşçe oturup yiyelim!»

— Nafile, ağız tadıyla yiyemiyeceğiz... Şu pis mahlûklardan rahat yok!

Pala paşa masalı!

27 Mayıs bir adam çıkardı ortaya: Pala Paşa...

Pala Paşa Genel Kurmay Başkanlığı'na getirildi.

Pala Paşa emekliye çıkarıldı.

Pala Paşa parti kuracakmış dendi.

Pala Paşa hayır dedi, Pala Paşa evet dedi.

Pala Paşa partiyi kurdu: A.P.

Pala Paşa nutuk irad etti: Bu memlekette düşük de yoktur, kuyruk da...

Bir de duyduk Pala Paşa: «Öteki partiler sol ve sosyalist temayüllerini hergün biraz daha ortaya koymaktadırlar» demiş!

Bir de duyduk Örfî İdare Komutanlığı Pala Paşa ve ona yakın parti kodamanları hakkında tahkikat açmış.

Bir de duyduk Pala Paşa «Ben öyle demedim, şöyle dedim» demiş.

Hasılı, bir «mış» tir, bir «mış» tır gidiyor... Galiba bu gidiş «bir varmış, bir yokmuş» diye sona erecek!

TAŞLAMALAR

Dedim - dedi

Maliye Bakanı Kurdeş:

— Bugünkü işsizlik geçicidir, demiş.

Hımm... Galiba geçiciyi «sârî» kelimesi yerine kullanmış. Çünkü yıllardır durmadan artmakta işsiz sayısı.

Gıdıklama, Profesör!

Ziraat Fakültesi Zootekni Profesörü O. Ö., yaptığı basın toplantısında memleket hayvancılığının geri durumundan bahsetmiş, hayvancılığa önem verilmesini istemiştir.

Nedense bu konu açılır açılmaz beni bir gülmedir tutuyor. Sanki on yıldır D.P. hayvanlara önem vermemiş, hayvancılığı amaç edinmemiş gibi, Profesör de kalkmış saf saf konuşuyor.

Gıdıklama Profesör, gülecek hal kalmadı bizde!...

İran'da satranç

Başbakan:
— Toprak reformu!
Zengin sınıf:
— Darbe-i hükûmet!
Tarım Bakanı:
— Toprak reformu!
Zengin sınıf:
— Şah!

Kulağı çınlasın..

Beyoğlu'nda bir meyhanede kafayı çeken İsmet Kurt adlı bir vatandaş:

— Eskiden gecede bir kadın satar, 300 lira alırdık. Şimdi bunu yapamıyoruz. Yaktılar bizi! diye yanıp yakınmış.

Gereği düşünülmek üzere içeri alınmış.

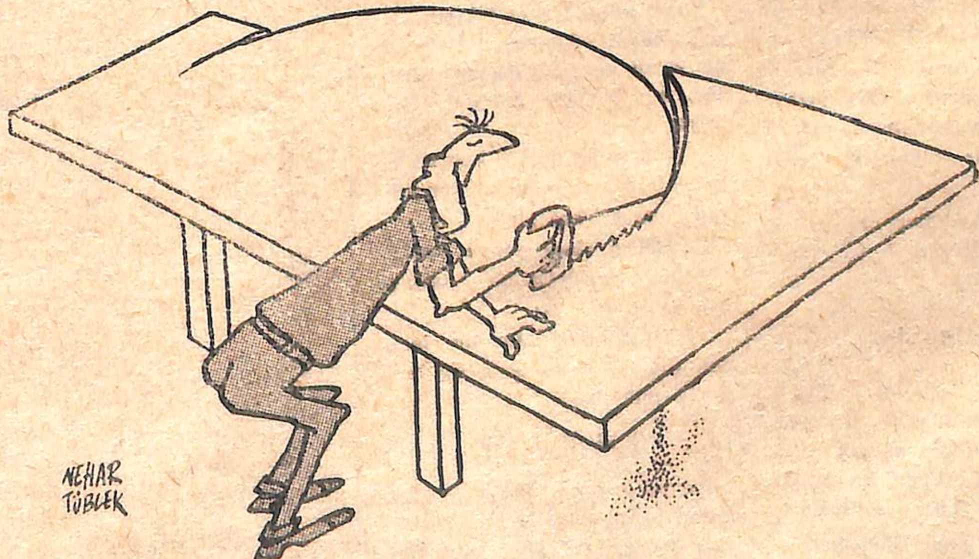
Yaa... Beğendiniz mi şu Silâhlı Kuvvetler'in yaptığını? Kulağın çınlasın Ferit Sözen, kulağın çınlasın Kemal Aygün, kulağın çınlasın Ethem Yetkiner, kulağın çınlasın şey şey şey şey... Kulaklarınız çınlasın Nurlu Kalkınma şampiyonları!

Hüseyin Korkmazgil

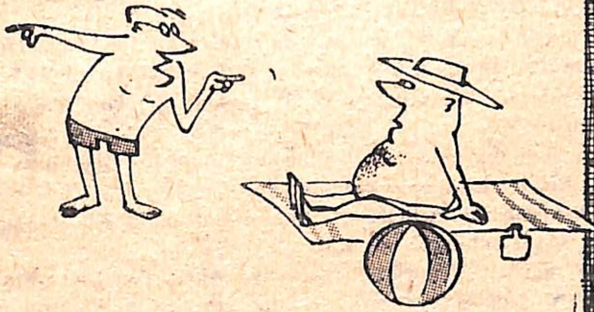
Fezaya kadın gönderilecek!... (Gazeteler)

Yuvarlak masa toplantısına hazırlık başladı. (Gazeteler)

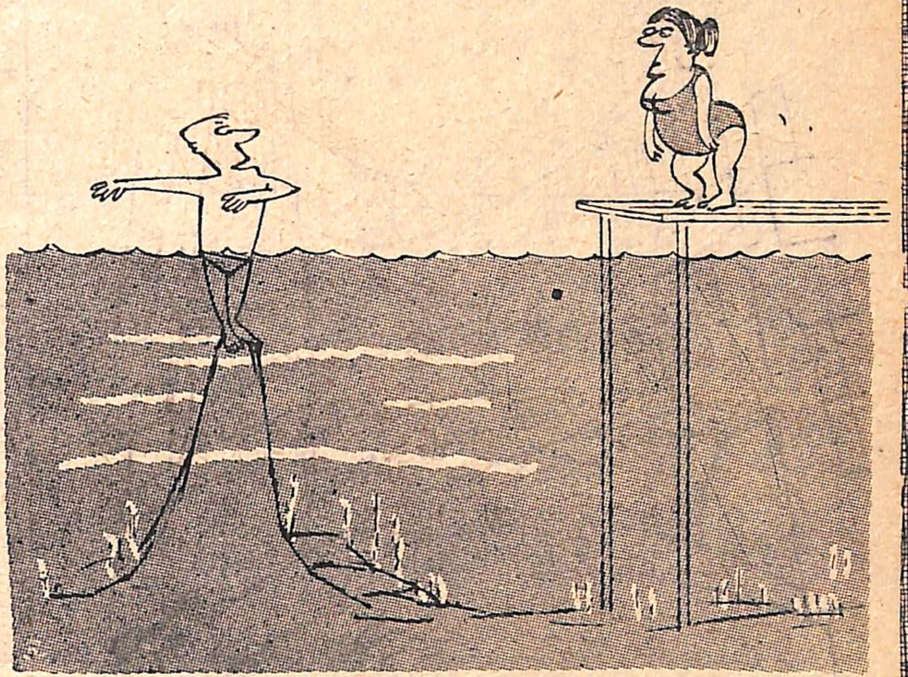

YAZISIZ!

Plâjlar Açıldı

-YÜZME BİLİR MİSİNİZ ?
-HAYIR...
-ÖYLEYSE LÜTFEN KURTARIR MISINIZ . KAYNANAM BOĞULUYOR!..

-ÇEKİNME KARICIĞIM, SU ANCAK BURAMA GELİYOR !

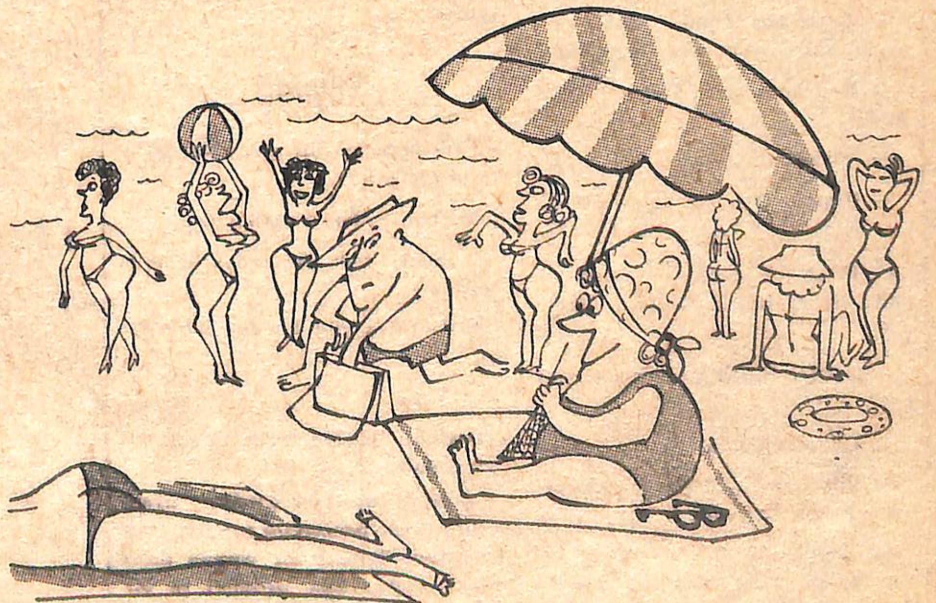
YAZISIZ

TON

-SURDA BİRAZ DENİZ VAR. İSTERSEN GİRELİM ...

TON

-GÖZLÜĞÜMÜ EVDE UNUTTUĞUMDAN EMİN MİSİN ?

YAZISIZ!

Kiminle Evlenirsiniz?

Binlerce okuyucumuzun katıldığı «Kiminle Evlenirsiniz?» yarışmamız, uzun süre sıralamadan sonrada neticelendi.

Yayınladığımız kadın resimlerinden:

Güldalı

1814 oyla birinciliği kazanmıştır.

Yine yayınladığımız erkek resimlerinden:

Asım Düşüngil

1285 oyla birinciliği kazanmıştır.

Bu ikisine oy verenler arasında çekilen kurada, bayanlardan birinciliği: «Safiye Durusel, Çubuklu, No. 17 Boğaziçi, İstanbul» kazanmıştır.

Erkeklerden birinciliği: «Vecdi Taşkın, Erzurum Palas, İstanbul.» kazanmıştır.

İkinciliği, bayanlardan: «Şüheda Gündoğdu. Gedikpaşa, Tatlıkuyu sokak, No. 15, İstanbul.» kazanmıştır.

Erkeklerden ikinciliği: «A. Rahim Balcıoğlu, Kocarağıppaşa sokağı, No. 16, İstanbul.» kazanmıştır.

Bayanlardan Üçüncülüğü: «Naciye Akel, Topağacı, İstanbul.» kazanmıştır. (Not: Adres açık değildir, 100 lira mükâfatını almak için idare evimize müracaatları rica olunur.)

Erkeklerden Üçüncülüğü: «Kadri Tunçer, Göğüs hastalıkları hastanesi, İsparta» kazanmıştır.

Dördüncülüğü: «Bayan Selma Cambaz, Çarşı mahallesi, âşıklar sokağı, No. 31, Manyas.»

Erkeklerden Beşinciliği: «Kadri Tekcan, Karşıyaka, İzmir» kazanmıştır. (Not: Adres açık değildir. 50 lira mükâfatlarını idare evimizden aldırmaları rica olunur.)

Kitap kazananlar

Onar liralık kitap kazanan okuyucularımızın hediyeleri, posta ile adreslerine gönderilmiştir.

Ha babam!

Sigorta müdürünün telefonu çaldı. Bir kadın sesi:

— Al, dedi, hayatımı sigorta ettirmek istiyorum.

— Kaç yaşındasınız?

— Altmış sekiz...

— Peki, adresinizi verin de, çarşamba günü size memurumuzu yolluyalım!..

— Çarşamba günü olmaz, babamla tenis oynamaya gideceğim.

— Babanızla mı?.. Peder kaç yaşında?..

— Doksan üç!..

— Hımm!.. O halde perşembe günü gelin..

— Perşembe günü de evde yokum. Bizim büyük pederin nikâhı var!

— Nasıl?! Büyük pederinizin yaşı kaç?..

— Yüz yirmi!..

— Yüz yirmi yaşında, bir de evlenmek mi istiyor?..

— Kendisi istemiyor ama, ne yapsın, kız gebe kalmış, neredeyse doğuracak!

Yağlı müşteri!

Bir gece kulübünün barmeni garsona çıkıştı:

— Anlamıyorum. Şu köşedeki masanın altında sızan herifi ne diye kapı dışarı etmiyorsun?

Garson, omuzlarını silkti:

— Deli misin sen? Ne diye kovayım?.. Herifi her uyandırdığımda hemen cüzdanı çıkarıp hesabını ödüyor!..

Rüyada...

Erdem, soğuk bir genç, Nurten ateşin bir kızdır.

Nurten, Erdem'e rastlayınca:

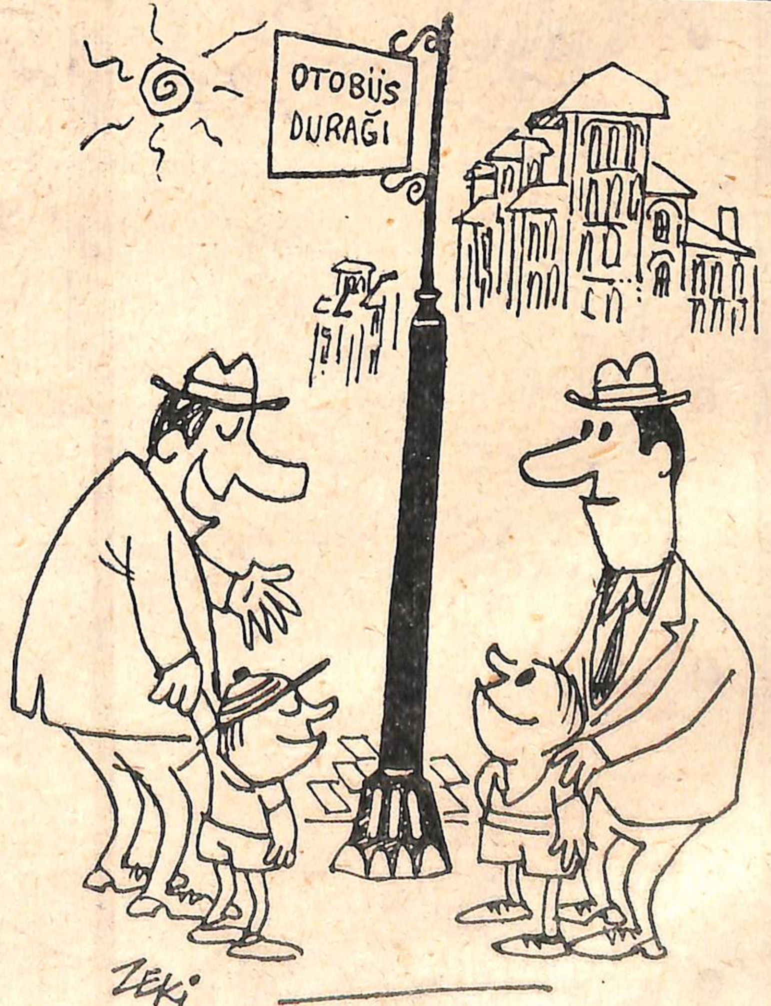
— Seni! dedi. Bu gece rüyamda gördüm!

Erdem buz gibi bir eda ile, sadece:

— Yaaaa?!

Deyince, Nurten kızdı ve sözünü tamamladı:

— Seni rüyamda gördüm, uyandım. Rüzgâr penceremi açmıştı. Onu kapattım, üstüme bir yorgan daha aldım, yarım saat titredim ve bir daha uyuyamadım, soğuktan!

— Bizimki pek iyi ile geçti...

— Bizimki de pek iyi ile kaldı; hal ve gidiş, temizlik, diş koruma hepsi pek iyi...

Suçüstü

KÖŞEDE nargilesini tokurdatan adam yüksek sesle kahve halkına anlatıyordu:

— Bu başıma gelenler hep kendi ihtiyatsızlığımın cezasıdır... Asıl suçlu benim... Yoksa bu işte ne karımın kabahati var, ne de o Necati çapkınının.. Necati benim elimde doğmuş, elimde büyümüş bir komşu çocuğudur... Rahmetli karım çamaşır yıkarken Necati ona su taşır, çamaşır sererdi... Karım vefat etti. Yerine Allahın emriyle bir başkasını getirdik... İkinci karı da çabucak ölüp beni yeniden evlenme masrafına sokmasın diye şöyle yirmi, yirmi iki yaşlarında genç, dinç bir kadın almıştım... Eh kolu budu, kaşı gözü de yerinde... Kadın bir gün çamaşır yıkıyacaktı. «Sen yorulma. Bizim komşunun oğlu Necati'yi çağıralım da sana kuyudan su çeksin, çamaşırları ipe sersin» dedim... Bendeki kafaya bakın ki karımın eski karı olmadığını, Necatinin de seneden seneye büyüyüp yirmi yaşına girdiğini hiç düşünmedim... Öğle yemeğini yedikten sonra gene bu kahveye gelmiştim. Şu gözlüklü efendinin oturduğu yerde oturuyordum... Derken para kesesini hırkamın cebinde unuttuğumu görerek eve döndüm... Bir de ne göreyim? Ne gördüğümü size anlatırsam ayıp olur... Hâsılı öyle bir şey gördüm ki karıyı boşamak lâzım geldi. Necati beni görünce elbiselerini koltuğunun altına kıstırdığı gibi tahta perdenin üstünden aşmıştı. Çapkını koydunsa bul...

Kahve halkı kahkahadan kırılıyor: «Vah beybaba... Ne ise geçmiş olsun» diye söyleniyordu.

★

Biraz evvel ihtiyarın parmağiyle gösterdiği gözlüklü adamı bir düşüncedir almıştı:

— Karım yirmi iki yaşında bir çocuk değil... Fakat ne de olsa genç... Cengiz benim yeğenim... Budalaca bir çocuk... Haftada bir mekteplen çıktıkça bende misafir kalır... Bu gece Cengizi karımla evde yalnız bırakarak kahveye çıktım. Cengiz gerçi sofrada uyuklamağa başlamıştı. Ben sokağa çıkarken onun odasında horladığı işitiliyordu. Fakat ben gittikten sonra tekrar yatağından kalkmadığı ne malûm! İhtimal ben burada ayni direğin dibinde otururken onlar evde...

Gözlüklü adam birdenbire yerinden kalktı; kahve parasını masanın üstüne fırlatarak sokağa çıktı.

★

Evin alt katında hafif bir ışık vardı. Bu ışık yavaş yavaş merdivenin alt başından Cengiz'in yattığı odaya doğru yürüyordu.

Gözlüklü adamın kalbi şiddetle çarpmağa başladı. Evde karısiyle yeğeninden başka kimse yoktu. Demek kendisi evden çıkar çıkmaz yeğeni yataktan kalkmış, yengesinin odasına gitmişti. Şimdi elinde şamdanla tekrar eski yerine dönüyordu.

Gözlüklü adam kahvedeki ihtiyar gibi böyle namussuzluğa göz yumacak bir insan değildi. Cengiz'i odasına dönmeğe vakit bırakmadan aşağı sofada bastırmak lâzımdı.

Elindeki anahtarla birdenbire kapıyı açtı ve içeri atıldı.

Cengiz amcasının geldiğini duyunca kaçmağa vakit bulamamış, mumunu söndürerek oradaki bir aralığa kaçmıştı.

Gözlüklü adam yeğenini bu aralıkta kapana tutulmuş bir sıçan vaziyetinde yakaladı. Çocuk yarı baygın bir halde idi. Amca onu sofaya çıkararak sorguya başladı:

— Nereden geliyorsun?

— ....

— Niçin beni görünce saklanmağa lüzum gördün?

— ....

— Uykuya yatışın yalandı değil mi?

— ....

— Cevap versene...

— Yalan değildi amca... Fakat gözümü uyku tutmadı.

— Gözünü uyku tutmadı mı... Niçin?

— Bilirsin ki ben yalan söylemem amca... Dayanamadım; kendime hükmedemedim. Uyuyayım dedim... Uyuyamadım. Nihayet her şeyi göze aldım.

— Demek itiraf ediyorsun?

— Evet...

— Vay hayâsız vay...

Gözlüklü adam çıldırıyor, fakat sorguyu bitirmeden, hakikati olduğu gibi öğrenmeden hiçbir harekette bulunmak istemiyordu.

— Yengen buna nasıl razı oldu?

— Yengem razı olmadı. Fakat ben...

— Demek zorla, haydutlar gibi...

Gözlüklü adamın boğazına bir şeyler tıkanıyor, gözlerinin önünde kıvılcımlar uçuyordu.

— Şimdi benim elimden nasıl kurtulacaksın?

— ....

— Senden bunu mu beklerdim?

— Amca ne yapayım. Nefsime söz geçiremedim.

— Bak yüzüme karşı neler söylemeğe cesaret ediyor... Sen meğer koynumda beslediğim bir yılanmışsın... Biliyor musun ben şimdi ikinizi de ne yapacağım?

— İkimiz kim?

— Sen ve yengen...

— Yengemin haberi yok demedim mi?

— Ne olursa olsun o razı olmasaydı sen muvaffak olamazdın.

— Vallahi haberi yok... Ben ondan habersiz girdim odaya...

— Şimdi beni çıldırtacaksın?

— Çıldıracak birşey yok amca... Yengem odasında uyuyor... Benim yemek salonuna girdiğimi nereden bilecek?

— Ne söylüyorsun be? Yoksa sen de mi çıldırdın?

— Ben saklamıyorum ki... Hakikat bu! Yengemin badem ezmesi kutusunu büfenin alt gözüne sakladığını görmüştüm... Ben büyüdüm amma hâlâ Edirne badem ezmesine dayanamam... Halbuki bu kutu hediye gideceği için açılmıyacakmış... Yatakta kendi kendimle birçok uğraştıktan sonra: «Ne olursa olsun bunları yerim» dedim ve kutuyu büfeden aldım. Mademki bu kadar kızıyorsunuz... Buyurun alın.

Cengiz aralığa sakladığı badem ezmesi kutusunu çıkardı; olduğu gibi amcasına teslim etti.

Yıldızböceği

— Nasıl yeni patronunla anlaşabildin mi?
— Eveeet... Haftada iki gece maaşıma zam ediyor!

Karagöz barda!

— Barmen, bana limonsuz bir bardak su verir misiniz?

— Affedersiniz efendim limon yok, isterseniz portakalsız bir bardak su verelim.

— Fıkrayı filân bırak şimdi. Derse gideceğim geç kaldım. Our lesson going to East, but our text going to West. Bir kurt masalı anlatayım iyi mi?
Mahmut MAKAL

— Bana da bir gün sorarsınız diye bekliyordum. Kısmet bugünmüş. Adımı lütfen «d» ile yazın!
Mehmed KEMAL

Yelen kabarıyor!

Karnı tok bir kurt, aç bir tilkiye rastlar. Tilki açlığından yakınır kurda.

— Gel benimle, der kurt.

Tepeyi aşıp bir çayırlığa varırlar. Atlar, eşekler yayıladursun çayırlıkta, kurt tilkiye döner:

— Yelem kabarıyor mu?

— Kabarıyor...

— Gözüm kızarıyor mu?

— Kızarıyor...

— Gerim alıp veriyor mu?

— Alıp veriyor...

— Tamam öyleyse, kendini doydu belle, der ve atlardan birine saldırır kurt. Atın hesabını görerek tilkiyi doyurur.

Ordan ayrıldıktan sonra bir arkadaşına rastlar tilki. Arkadaşı da açlıktan bahseder.

— Gel öyleyse, der tilki.

Gerisin geri çayırlığa dönerler. Tok tilki sorar:

— Yelem kabarıyor mu?

— Hayır...

— Kabarıyor, diyeceksin...

— Kabarıyor.

— Gözüm kızarıyor mu?

— Kızarmıyor...

— Kızarıyor, diyeceksin.

— Kızarıyor.

— Gerim alıp veriyor mu?

— Alıp vermiyor.

— Alıp veriyor, diyeceksin.

— Alıp veriyor...

— Bak şimdi, der ve saldırır tilki.

Atın birinden yediği tekmeyle tepe takla yıkılır.

Aç tilki, yerde yatan arkadaşının yanına sokulur:

— Demin söylediklerimin aslı yoktu ama, şimdi yelen kabarıyor, gözün kızarıyor, gerin alıp veriyor, der.

— Fıkra nasıl olsun? Açık mı? kapalı mı? Resim de istersiniz tabii...
Güngör YERDEŞ

Prensip meselesi...

Kızın birini, belâlı bir adamla evlendirmeğe karar vermişler. Babası nikâhtan evvel kızını çağırıp dizinin dibine oturtmuş ve şunları öğütlemiş:

— Bak yavrum, sen sen ol, hayatta sakın altta kalma...

Düğünü müteakip gelin ve damadı büyük bir merasimle evlerine uğurlamışlar. Kız, ilk geceden azılı kocasına göz dağı vermek için babasının sözlerini «en büyük prensibimdir» diyerek nakletmiş.

Kocası biraz düşünmüş ve gayet munis bir sesle:

— Peki karıcığım... demiş.

※

BASTON!

Beyoğlu barlarından birinde şık bir müşterinin beş yüz lira kıymetindeki bastonu kaybolur. Garson gider, gelir, her yer aranır: Baston bulunamaz. Bunun üzerine müşteri fena halde hiddetlenir. Kasaya gidip bar sahibine bağırmaya başlar. Bar sahibi teskine çalışarak:

— Beyim... Rica ederim... Bu kadar hiddetlenmeyiniz... Size istediğinizden âlâ bir baston vermeyi vâdediyorum... Biz namuslu insanlarız... Yalnız bana iki üç gün müsaade...

— Neden iki üç gün müsaade?

— Ne yapalım beyim... İki üç güne kadar elbette iyi bir baston düşürürüz!...

Çukur!

— Adam ayı avlamak için çukur kazıyor, üstünü de çalı çırpı ile örtüyor. Ayı gelecek, içine düşecek, o da avlayacak. Bir gün, iki gün, beş gün... Ayı ortalarda yok. Derken kazdığı çukuru unutuyor ve kendi düşüyor. Ardından da ayı düşüyor. Ayı ile adam bir çukurda. Adamı bir korkudur alıyor. Çıkmadık canda ümit vardır. Adam başlıyor ayıya işaret vermeğe. İşareti de bir bacağını, bir omuzunu, bir de başını göstermek. Bir başkası çukurun başına geliyor ve soruyor:

— Arkadaş orada ne yapıyorsun?

— Ayıya yol gösteriyorum. (Omuz veriyorum).

— Ne yolu?

— Çukurdan çıkma yolu.

— Kendin çukurdan çıksana?

— Bu ayı ile birlikte bu çukurda durdukça, ödüm kopacak. Önce ayıyı çıkarayım. Nasıl olsa bir Allahın kulu da gelir, beni bu çukurdan çıkarır.

OKUYUYUCULARDAN FIKRALAR

Agop!...

Adamın gayet mendebur, suratına bakılmaz, çirkin bir karısı varmış. Bir gün, o önde, kadın arkada sokağa çıkmışlar bir yere gidiyorlarmış. Tabii eski zaman, o kadın simsiyah çarşaf içinde, yüzü peçeli, parmağının ucu bile görünmüyor...

Derken karşıdan bir hıristiyan karı koca görünür. Onlarda kaç göç olmadığı için madamın yüzü açık!

Ama ne surat! Çirkin mi çirkin... İç karartıcı bir kadın!

Bunu görünce, adam, Agop adındaki hıristiyanın suratına okkalı bir tokat aşkeder... Neye uğradığını şaşıran Agop, bağıra dursun, beriki kaldırmış karısının peçesini:

— Ulan, demiş, haydi ben bunu görmeden aldım... Ya sen bu karıya göz göre göre nasıl nikâh kıydın?

Agop boynunu büker:

— Haklısın hemşeri, der. Vur bir tane de bu yana vur!

Veli GÜZELKÜÇÜK

※

Gelmezdi ama!

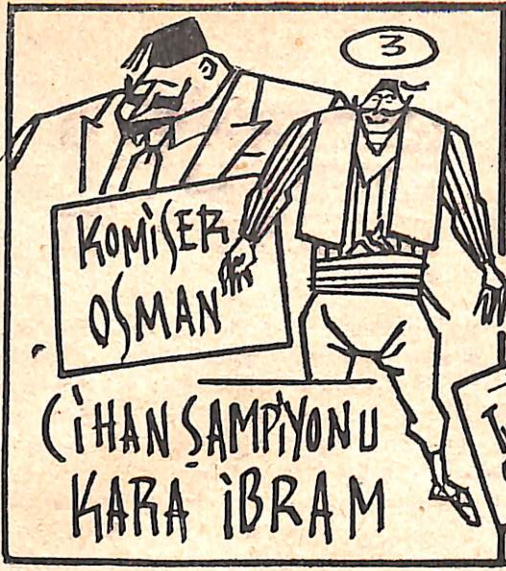
Bir gün Roma imparatoru Augustus'a kendisine çok benzeyen bir Yunanlı genç takdim etmişler. Gencin kendisine bu kadar çok benzediğini gören imparator, biraz da alayla, annesinin Romaya hiç gelip gelmediğini sormuş.

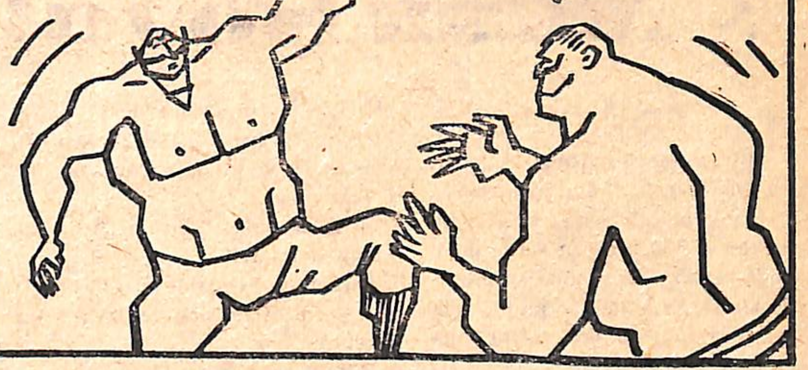
Augustus'un ne demek istediğini anlamakta gecikmeyen genç, cevabı yapıştırmış:

— Annem gelmedi ama, babam sık sık Romaya gelirdi.

İlker GÖLCÜKLÜOĞLU

KARŞISINA ÇIKARILAN BÜTÜN PEHLİVANLARI YENEN ÇAYAN, SON MAÇINI KARA İBRAMLA YAPMAKTADIR... MİNDER GÜREŞİNE ALIŞIK OLMAYAN İBRAHİM, ALATURKA PEŞREV YAPARAK, ÇAYAN'IN ETRAFINDA DOLANIR...

KARA İBRAM İLK HAMLEDE ELENSEYE ASILIR. BU OYUNUN YABANCISI OLAN ÇAYAN, BOYLU BOYUNCA MİNDERE UZANIR.

FIRSATI KAÇIRMAYAN İBRAHİM, ÇAYAN'IN ÜZERİNE YÜKLENİP EZE EZE SIRTINI MİNDERE YAPIŞTIRIR.

BU KADAR KISA ZAMANDA KAZANILAN GALİBİYET; BÖYLE BİR ŞEY UMMAYAN SEYİRCİLERİ COŞTURMUŞ, SALON ALKIŞTAN İNLEMEĞE BAŞLAMIŞTI...

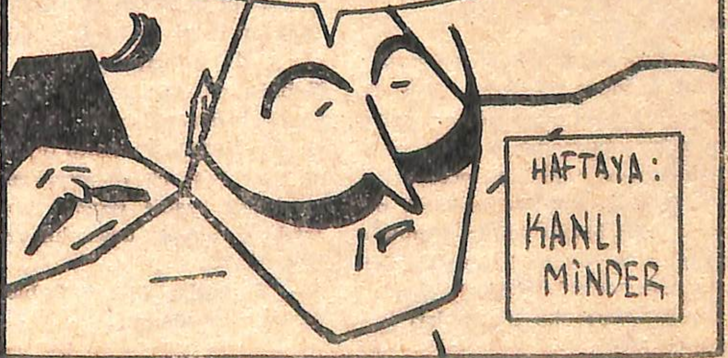

MAĞLÛBİYETE TAHAMMÜL EDEMİYEN ÇAYAN İSE, TEZAHÜRATA DA FENA HALDE SİNİRLENEREK, İBRAHİMİN ÜZERİNE SALDIRIVERMİŞ, PEHLİVANIMIZIN SIKMAK ÜZERE UZATTIĞI ELİ HAVADA KALMIŞTI.

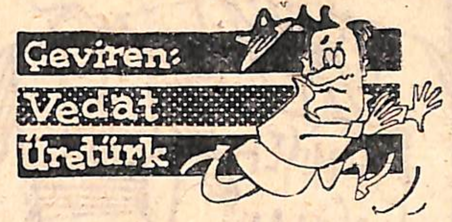
ORTALIK BİRDEN KARIŞIVERMİŞ, KARA İBRAMIN SEVDİĞİ VE SAYDIĞI AĞALAR, BEYLER ARAYA GİRMİŞLER, PEHLİVANI TESKİNE ÇALIŞMIŞLARDI.

PATATES Şövalyeleri

— 16 —

— Bir Dublè'nin dediği dediktir, dedi. Diyorum ya, bunu içmektense, tercih ederim ölmeyi; hattâ, bunu içmektense kaçak afyon satın almayı bile tercih ederim ama kaçak afyon almaktansa ölümü mutlu bilirim: Dünyanın en alçak işidir çünkü bu.

Bir sessizlikten sonra Ketty:

— Mesele ilgilendiriyorsa sizi, dedi, biz tam bu işi görüyoruz işte.

Filimario gülümseyerek eğildi:

— Buna hiç şaşırmadım, dedi; hattâ, bütün çeteye emreden bir kadın olduğunu düşünerek, daha kötüsünü bekliyordum.

★

Boyuna tufan kopuyordu. Haydutlar çene kemiklerini gıcırdatarak esniyorlardı. İlk saatleri atlatan kafadarlar, şimdi hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Pio Pis ile Settembre divana yan gelmiş uyuyor ve Filimario ise, elbiselerini kurutmağa çalışa çalışa, kendi deyimince dalgasını geçmeğe bakıyordu.

Saat 15,45 de, günün ilk unutulmaz olayı oldu. Uykusunda sağa sola dönen Settembre, sahilde bulup aldığı zarları işte gene elinde tutuyordu; gene yere düşen zarlar, işte şimdi, 6 - 6 yı gösteriyordu.

Uğursuz zarların şakırtısı, bitişik odada ordugâh kuran Bill'i baştan çıkardı. Bill hemen hemen kaptanınkini andıran durumlarda bulunuyordu: Zarlara içi gidiyordu ama kalkıp kendi adamları ile oynayamazdı ki. Bu konuda Ketty sapına kadar ciddî idi. Bir ikinci-reis kendi gölgesi altındakilerden birine tutup silâh çekmek gibi bir gaz işleyemez.

Ama Settembre, kendi adamlarından biri olmadığı için ,onu şiddetle uykusundan uyandırdı.

Bu iş 15,45 de oldu. Saat 16,45 de koca salon şu manzarayı gösteriyordu: Dipte bir ocak; ateşin başında ısınmağa bakan Filimario; solda üzerinde bir adamın uyku çektiği divan: Uyuyan ise Pio Pis. Ortada, daracık bir halka ve birbirine abanan yirmi kaçakçı; halkanın ortasında, bir masa; masada ise yedi yüz yirmi altı kere 6 - 6 gelen iki zar.

Şu anda kimse konuşmuyordu: Bill'in yerinden fırlamış gözleri, Settembre tarafından sallanıp sallanıp atılan, durmadan 6 - 6 gelmekte devam eden zarları inceliyordu. Saat 16,50 de Bill, yalnız kendi parasını değil, üstelik bütün adamlarının parasını da kaybetmişti. Settembre'ın cepleri dolarlarla şişmişti ve kaçakçıların ise metelikleri kalmamıştı artık. Son para parçası da elden gitmiş olunca, ortalığı dinsel bir sessizlik kapladı, Bill derken birden ayağa kalktı ve tabancasını çekerek:

— Eller yukarı, diye bağırdı, sökülün paraları!

Settembre kemküm ederek parayı geri verdi. Kendisine de azıcık para bıraktı.

Bill:

— Haydi bakalım, diye buyurdu, yeniden başlıyalım.

Bir yarım saatlik oyundan, bir de Settembre'ın ustalığı ile sekiz yüz kere «12» gelmesinden sonra, eşkiya hazretleri gene kokoz o'du ve Bill'in tabacası gene, kazancı yeniden geri versin diye zor saçarak çevrilmişti Settembre'ın burnuna. Bu oyun sekiz sefer yenilendi ve Settembre'ı yorgun düşürttü. Artık sıktı dişlerini, bütün sinirlerini gere gere salladı zarları.

Zarlar 1 - 1 gelmişti.

Bunun üzerine Bill tabancayı Settembre'ın ağzına dayayarak:

— Hile yapıyorsun babalık! diye gürledi.

Settembre sarardı, kızardı, utana sıkıla başını öne eğdi ve zarları yeniden salladı: 6 - 6 gelmişti.

★

Gece geçti ve sıkıcı yeni bir gün başladı. Öğleye yakın, Bill Filimario'ya sokuldu ve beş yüz bankonot olmadıkça yemek yiyemiyeceğini bildirdi kendisine.

Filimario:

— Tamam, dedi. Nalları dikeceğiz açlıktan.

Bill kaşlarını çatarak:

— Ne bakımdan? diye sordu.

— Şu bakımdan ki artık beş yüz bankonatın gölgesini bile göremeyiz.

Bill kötü kötü:

— Sizinle, hiç de öyle çene yarıştırılmıyor, diye mırıldandı.

Settembre, Pis ve Filimario, bütün gün esnemeğe devam ettiler. Bütün gece de esnediler; artık ertesi gün, öğleye doğru, Bill gelip Filimario'ya Ketty'nin kendisini beklediğini bildirdi.

Her zamankinden daha sarışın Ketty, ince hatlarını belirten ve ötekilerini de hayal ettirmeğe bırakan, kendisini çırılçıplak gösteren bir iç elbisesi giymiş, olanca kişiliğinin bal gibi ve cömertçe ortaya döküldüğü düşünülebilen biçimde giyinmiş Ketty... İlk katın bir odasında üzeri yiyecek ve içecekler dolu bir masa başına geçip oturmuştu. İştahı görülmeğe değer bir zevk veriyordu.

— Günaydın, Mösyö Dublè. Oturunuz, rica ederim.

Filimario oturdu ve kollarını kavuşturdu. Ketty müthiş bir ustalıkla dilim dilim ayırdığı yemeğini yemeğe devam etti.

— Doğrusu, lezizmiş bu hayvan... Bence kutu keklik palazları taze keklik palazlarından çok daha iyi... Jambon, hele bunun gibi yumuşacık oldu mu, bir başyemektir.

Filimario bilgiç bilgiç ciddiyetle onayladı. Artık dünyaya metelik vermeyen Ketty, döndü, dolaştı, sözü meseleye getirdi:

— Giyimimin sizi ilgilendirip ilgilendirmediğini sormak tuhaf mı kaçar acaba? Bu akşam olsun, yarın, öbür gün olsun, hasılı, istediğiniz gibi ve dilediğiniz zaman, giyimimi değiştirmeğe hazırım.

— Kendi hesabıma, şu anda saçtığınız cazibeden asla yorulmam. Doğrusu ağzınızla dişleriniz tam yaratılmış ve bunları olanca işve içinde görmek bir ziyafettir. Saçmalamaktan çekinmeseydim, size bir kere daha sormak isterdim. Hem şunu da belirtmek isterim ki, sevimli göğsünüz, gerçi aynı adı taşıyan yemekle ilgili değilse de, az hoş manzara da sayılmaz hani.

Ketty ayağa kalktı ve dolaşıp durmağa başladı.

Birden:

— Doğrusu ya, dedi, sizin yarın, öbür gün de böyle açık sözlü olup olmıyacağınızı görmeğe can atıyorum. Bahse girerim ki, bir yemek başına beş yüz bin frank artık fazla gelemiyecektir size.

Filimario:

— Beş yüz bin frank mı, dedi, hayır, ama bir Hintyağı şişesi, evet. Bu uğursuz şişeye dudaklarımı dünyada değdirmiyeceğime .and ettim, matmazel Ketty, ben bir Dublè'yim. Büyük babam, albay Guglielmo Dublè, Rus'lar tarafından bir ay muhasara altında kalmış. Onların kendisine ihtiyacı yokmuş ama garnizonu her yer ve herkes için un çuvalı demekmiş. Düşman bunu biliyor ve her gün yelin yönünü ölçüp biçtikten sonra mutfaklarını öyle bir yere yerleştiriyormuş ki, yiyeceklerin kokusu tâ ki tabyalara gelsin. Otuz birinci gün, büyük babam, albay Gugliemo Dublè, muhasaracı general Ostrow'a, bir delege göndermiş. «Kumandanım, albay Guglielmo Dublè, rüzgârın kendisine getirdiği kokular arasında hiç te öyle fırından çıkma ekmek kokusu bulunmadığına dikkat ederek; sizin bu ucuz besinden yoksun olduğunuzu veya kuruyup kalmış bayat peksimetlerle karın doyurmak zorunda kaldığınızı düşünerek, size içi dumanı üstünde ekmek dolu bir çanta göndermek istedi.» Delege böyle dedikten sonra, hayvanın terkisinde asılı ekmek çantasını çözmüş, bunu general Ostrow'a vermiş, o da pek pek üç gün sonra muhasarayı kaldırmış ve cehennemin dibine gitmiş; general Ostrow kalede artık bir lokma yiyecek bile bulunmadığını biliyormuş; matmazel Ketty, bir Dublè'yi açlıkla avlamak imkânsızdır.

Ketty bir koltuğa kuruldu, bacak bacak üstüne attı ve başını bir yastığa dayadı.

Anlaşmak için bin dereden su getirerek:

— Hoş bir insansınız, dedi'

— Matmazel Ketty, bir Dublè'yi açlıkla yola getirmek imkânsızdır; benim dedem...

— Bir Dublè ile nasıl olursa olsun başa çıkmak meğer zormuş, diye bağırdı Ketty; sonra, aklını başına devşirerek, aynı düşünceyi daha yeni bir biçimde ileri sürdü:

— Şu an, işte şu an anlıyorum, sizi kapı dışarı edeceğim.

Bu da dikkate değer bir ciddiyet taşıyan, alçak sesle ve gözler yarı kapalı savurulmuş bir tehditti. Ama kadınların söylediklerine dünyada güven olmazdı.

★

Fırtına sekiz gün sürdü ve kaçakçıların buharlı teknesi ada koyunda nazlı nazlı sallanıp durdu. Derken, bir sabah, güneş açık gökte gösterdi yüzünü.

Ketty:

— Yola çıkıyoruz, diye buyruk verdi.

Tayfalar ve çantaları birkaç dakika içinde hazırlandı. Filimario, Settembre ve Pis, Ketty tarafından güzel güzel doldurulmuş ve matmazel Troll'ün elbise dolabından yürütülmüş çeşit çeşit elbiselerle dolu üç ganimet sandığı karşısında kaldılar.

Bill bizim üç kafadara baka baka:

— Ya bunlar ne olacak? diye sordu.

Ketty:

— Bizimle geliyorlar. Tanıkları ortada bırakmamalı, ditye açıkladı.

Bill tabancasının namlusunu sıvazlaya sıvazlaya:

— Yoksa, daha iyi bir çare var, diye mırıldandı.

Ketty sözünü kesti onun:

— Enayileri senin gibi susturmaktan çok daha kıyak yollar var.

Bill:

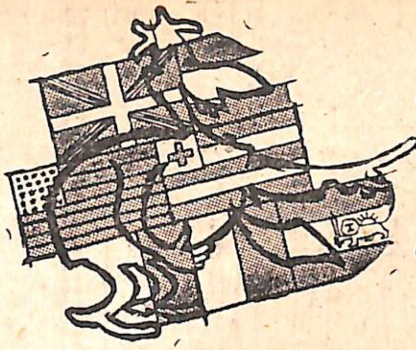
— Ne gibi? diye sordu.

— Öyle ki, gık bile diyemezler aptallar.

Bill:

— Şüphesiz anlaştık iyice, dedi.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Zor durum!

Orta yaşlı iş adamı, o yaşların normal şikâyetleri ile doktora başvurmuştu. Çok halsizdi, sinirliydi, uyku uyuyamıyordu vesaire...

Doktor iyice muayeneden sonra hastasına, kendini fazla yormamasını, intizamlı yaşamasını ve aşırı faaliyetten kaçınmasını tavsiye etti.

Onu dinleyen hastanın yüzü üzgün ve düşünceli bir hal aldı; hiç sesi çıkmıyordu. Doktor:

— Bu tavsiyelerimi yerine getirecek misiniz?

— Elbette doktorcuğum, yalnız önümde bir problem var.

— Nedir?

— Karımı mı boşıyayım, yoksa sekreterimi mi kovayım, karar veremiyorum!..

HARİTADA!

Küçük Daniel ilk defa olarak anne ve babası ile bir sayfiye şehri Maine'e gelmişti. İstasyondan otele giderlerken biraz şaşırmış olarak annesine sordu:

— Anne burası hakikaten Maine mi?

— Elbette Danielciğim! Niçin sordun?

— Çünkü, dedi Daniel; Maine benim haritamda kırmızı olarak gösteriliyordu da...

İSTİKBAL!

Korsajını kabartan nefis hazinelere sahip İtalyan bombalarından biri olan Claudia Cardinale'nin son filmi Kan Film Festivalinde gösteriliyordu. Filmi dikkatle seyreden J. J. Delbo:

— Doğrusu dedi; bu kızın önünde çok güzel bir istikbal var!...

Gece maçları...

— Ceryanın kesilmesi uzun sürecek galiba?

Televizyon Şakaları

Evli bir adam, köpek gibi yaşar, kral gibi ölür; bekâr adam ise kral gibi yaşar, köpek gibi ölür!

★

Evli, mes'ut ve akıllı bir kadın «beni seviyor musun» yerine çok daha fazla «Seni seviyorum» der.

★

Eğer karınız âniden ortadan kayboldu ise, yerine bir yenisini koymak için gazeteye şöyle bir ilân vermeniz gerekir: «Kadın aranıyor: Günde 18 saat, haftada yedi gün arasız çalışacak ve gece gündüz evden ayrılmıyacaktır. Yemek pişirmesi, dikiş dikmesi, çocuklara bakabilmesi, elektrik âletlerinin tamirinden anlaması, iğne ve yara pansımanı bilgisi olması, kültürlü olması ve erkekten anlaması şarttır. Kuvvetli ve iradeli olmalıdır. Bahçe işlerine yardım edenler tercih edilir. Ücret yoktur. Sadece oda ve yemek verilir.»

★

Teksasta bir «Antika meraklıları» kulübü vardır ki, bunların âzaları Cadillacları en az iki senelik olan Teksaslılardır.

★

Kadınlar da erkekler gibi sır saklıyabilirler; fakat bunun için daha çok sayıda kadına ihtiyaç vardır.

Ne eğlendik!

Orta yaşlı patron evine dönmek üzere 5.20 otobüsüne binerken arkadaşına:

— Ne gün, ne gün! diyordu; canım çıktı yorgunluktan!

— Çok mu işiniz vardı bugün?

— Ne işi canım; bizim memurlardan biri öğleden sonra büyük annesinin cenazesi için izin istedi; foyasını meydana çıkarmak için kendisiyle beraber çıkacağımı söyledim...

— Eee... Tabiî maça gittiniz; nasıl, heyecanlı mıydı bari?...

— Nerde o günler; çocuğun büyük annesi sahiden ölmüşmüş meğer!...

FİKİR BERABERLİĞİ!

İki arkadaş insan yaradılışı hakkında münakaşa ediyorlardı; biri:

— Bana kalırsa, diyordu; bu dünyada bir fikir üzerinde birleşen iki insan bulmak çok zordur!...

Öbürü güldü:

— Hele evlenene kadar bekle; düğün hediyelerini gördüğün zaman bu fikrinin ne kadar yanlış olduğunu anlarsın!...

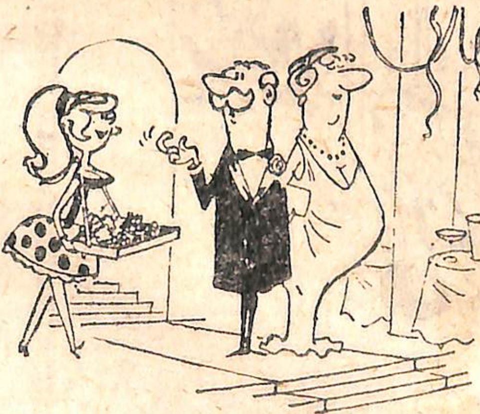
MARİLYN

Filmlerinde canlandırdığı ateşli ve yalnız seks düşünen kadın tipinin hakikî Marilyn Monroe ile ilgisi yoktur derler. Hakikaten Miller'den ayrıldıktan sonra yeniden dolaşmağa başladığı eski kocası Joe di Maggio, Marilyn'e sordu:

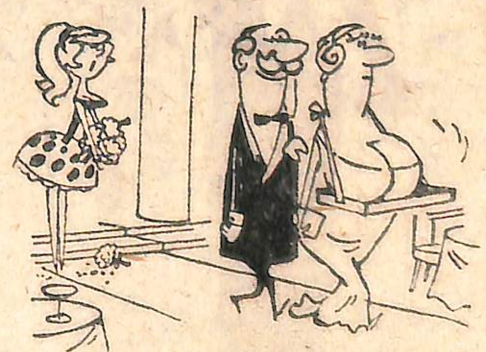
— Sevgilim en çok arzu ettiğin şey nedir, söyle bakayım bana?

Marilyn içini çekerek cevap verdi:

— Geçen seneki mayomun içine bu yıl da girebilmek!...

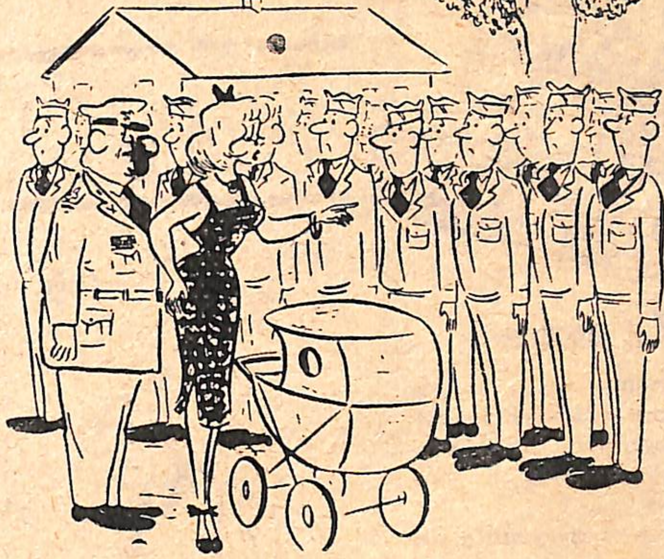

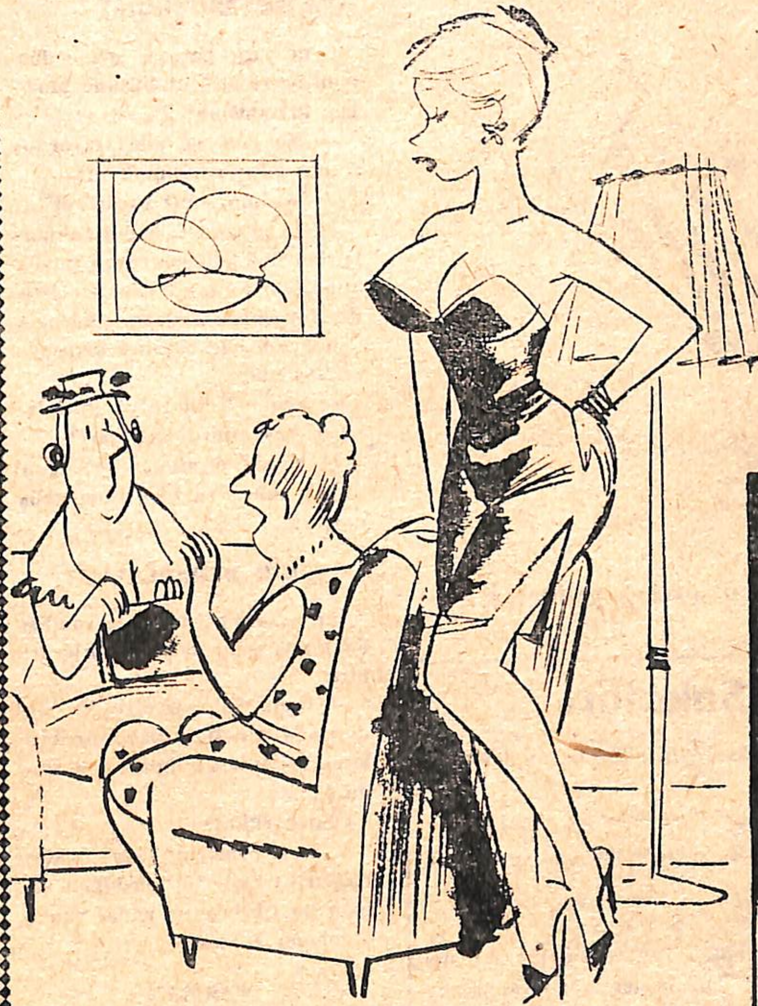

YAZISIZ!

Dünya Karikatürleri

—BELKİ BU, BELKİ BU, BELKİ BU, BELKİ BU...

—KOCAMIN YENİ SEKRETERİ... NÖBETLE ÇALIŞIYORLAR, BİRİ YAZIHANEYE GİDİNCE, ÖBÜRÜ EVE GELİYOR!

—BAK KARICIĞIM, NE GÜZEL, NE TAZE GÜLLER!

—HER TARAF İNSAN DOLU, KENDİMİZİ YATAK ODASINA ATMAKTAN BAŞKA ÇARE YOK!

—BENİ YEMEĞE BEKLEME KARICIĞIM, SEKRETERİM KUCAĞINDA DÖRT DOSYA İLE GELİYOR...

PİYALE Makarnası'nın ikramiye çekilişinde şansınızı deneyiniz!

Lüks ve Ekstra Piyale Makarnası paketlerinden keseceğiniz 5 adet Aşçıbaşı resmini açık adresinizle

(Posta Kutusu 825 - İzmir) Adresine yollayıp ikramiye çekilişine katılınız.

İlk çekiliş: 15 Temmuz 1961 ve sonra her ayın 15. inde.

Her çekilişte:

1 adet **1.000.** - Tl.
4 adet **250.** - Tl.
10 adet **100.** - Tl.

ikramiye dağıtılacaktır. Siz de iştirak ediniz;

PİYALE ADI, AĞIZ TADI.

T.B.B. 233

Bizim evimizin, bizim aşkımızın romanı.

- **İstanbul'lu bir gencin aşkı...**
- **İstanbul'lu bir öğretmenin genç karısı ile Anadolu'daki yaşayışları...**
- **Çekilen acılar, çaresiz ayrılıklar...**
- **İstanbul'a dönüş... Yalının penceresindeki düşman bayrağı...**
- **Güzel Türkçenin en güzel romanı.**
- **G Ö Ç, Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel eseridir...**

Bu romanın birinci baskısı 20 günde satılıp bitmiştir.

- **En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe kuvertür. Fiatı 5 lira.**
- **İstanbul ve taşra için umum satış merkezi:**

AKBABA — Divanyolu, Klodfarer Caddesi, No: 8-10

Kitapçılarda arayınız.

AK. 7

G Ö Ç

Romanını imzalatmak isteyenlere:

Yusuf Ziya Ortaç, perşembe ve cuma günleri, sabah 10 dan 12 ye, öğleden sonra 2 den 4 de kadar sayın okuyucularının kitaplarını Akbaba yayınevinde imzalayacaktır.

AK. 8

Çağrı

AYLIK SANAT DERGİSİ

Genç ve tanınmış sanatçıların hizmetinde

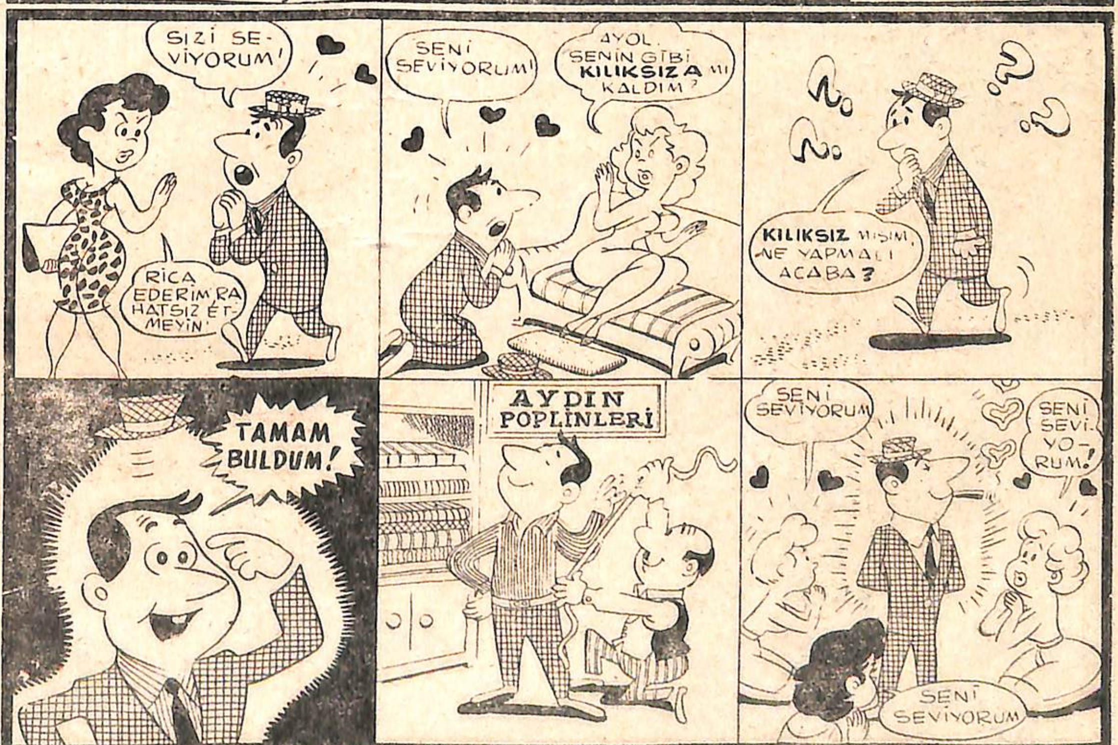
Örnek sayı isteyiniz.

Yıllık abone ücreti 12 lira

P. K. 99. KONYA

AK. 9

HAYATTAN ÇİZGİLER REKLÂM 168

T. B. B. (211)

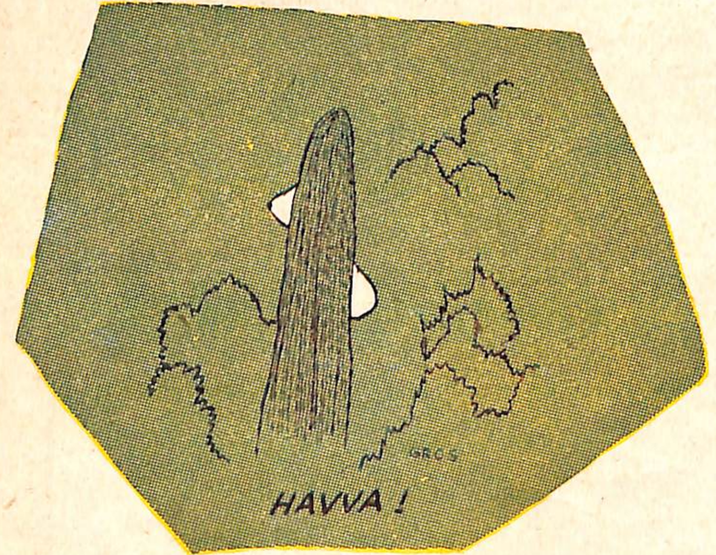
Akbaba

-BUYRUN, İKİ YANIMDA BİRER KİŞİLİK GÖLGE VAR...

-OH POL, GIDIKLANIYORUM, DUDAKLARINI ÇEK!

HAVVA!

-KARINIZ GÖRMESİN, VALLAHİ BU LEVHAYI KALDIRTIR!

-EĞER SİZİ RAHATSIZ ETMEZSEM, DUA KİTABIMI OKUYABİLİR MİYİM?